

YIL: 1 • SAYI: 3 • MART 2010

İŞÇİ BİRLİĞİ

İŞÇİ - KİTLE GAZETESİ

HERKESİN YETENEĞİNDEN, İHTİYACINA GÖRE

TEKEL İşçisinin Verdiği Ders

Güncel politikada "devlet", "barış", "demokrasi", "cumhuriyet" gibi terim ve kavramların ideolojik ve sınıfsal anlamları sinsice gizlenerek yapılan tartışmaların tamamının birer palavra olduğunu TEKEL işçisi meşru ve yasal direnişiyle herkese öğretmiştir.

TEKEL İşçisinin gerçekleştirdiği direniş hem sağlıklı "sol"lu burjuva partilerine hem de işçi sınıfı adına sendikacılık ve partililik yapanlara anlamlı bir ders vermiştir.

İşçi sınıfının gerici-sömürücü sınıfların ideolojik, politik etkisi altında kalışı bir gerçeklik olsa da, onların kusuru değildir. Geçici bir durumdur.

İşçi sınıfı sosyal değişim ve dönüşüme en uygun bir sosyal sınıftır.

TEKEL İşçisinin Direnişi'nde de bunun böyle olduğu çok net biçimde ortaya çıkmıştır.

"İşçi sınıfını örgütleme becerisi gösterebilirsen örgütlenir, öğretmeyi biliyorsan da öğrenir." Özdeyişimiz pratikte bir kez daha doğrulanmıştır.

CNN Türk'teki "5 N, 1 K", programı sözcüsünün sorusuna bir TEKEL İşçisi: "Ben 5 vakit namazımı kılardım. Burada da komünist ol-

duk." Şimdi de "Evet, 5 vakit komünistim." diye anlamlı bir cevap vermiştir.

Sedat Simav da: "Biz burada kardeşliği gördük. Kürdü, Alevisi, Lazı, Çerkesi hepimiz burda tekiz. Tayyip açılım diyor. Gelsin de açılım neymiş görsün. Ne yalan söyleyeyim buraya gelene kadar Kürd arkadaşlara önyargım vardı. Ama bakın (üstündeki Diyarbakır spor atkısını göstererek) şimdi omuz omuza yız ekmeğimiz için.

devamı sayfa 9'da

GAZETEMİZ'in 3. Sayısı Üzerine

Kolektif çabalarla ürettiğimiz İŞÇİ BİRLİĞİ Gazetemiz'in 3. sayısı yeni üretimler ve açılımlarla hazırlandı.

1. ve 2. sayılarımızın üretim ve dağıtımından edindiğimiz deneyimlerin ışığında 3. sayımızı daha az kusurlu hazırladığımızı söyleyebiliriz.

Her yeni sayıda hayat ve mücadelenin öğrettiklerini yansıtmaya devam edeceğiz.

Eksikliklerimizi iş içinde ve üretim faaliyetinden kopmayarak, profesyonel kadrolara kavuşarak gidereceğimizin bilincindeyiz.

Gazetemiz'in ilkesel çerçevesinin hazırlanması, kadrosunun oluşumu, finansmanı, üretiminden dağıtımına kadar tüm süreçlerde -henüz istediğimiz düzeyde olmasa da- işçilerin de rol ve sorumluluk alışı, kolektifliği öne çıkarması önemlidir.

İŞÇİ BİRLİĞİ Gazetemiz'in işçi sınıfının sendikal ve

siyasal birliği davasını haklı gerekçelerle gündeme taşıma çabası devam edecektir.

İŞÇİ BİRLİĞİ Gazetemiz iddiasının arkasında durarak tutulacak **Ana Halka**'yı kolektif çabalarla örme çabasıdır.

İşçi sınıfının sendikal ve siyasal birliği davasının arkasında duranların kolektif adımlar atma ve kendi gücüne güvenme dışında başkaca bir umarı yoktur.

Hâkim gerici sınıfların sömürü, baskı ve terörünü geriletip aşmanın başka yolu ve yöntemi de yoktur.

Günümüz başka bir gündür. Önümüzde de çok çetin sınıflar mücadelesi günleri vardır. An'ın gereklerini yerine getirecek **Kurum** ve **Araç**'ların hızla işbaşı yapması sürecine İŞÇİ BİRLİĞİ Gazetemiz de katkı getirecektir.

Bu düşüncelerle daha donanımlı bir gazete üretmek umuduyla dost okurları ve emeği geçenleri selamlıyoruz.

İŞÇİ BİRLİĞİ

BU SAYIDA:

Vizelerin Kalkması

T.C.nin Bölgedeki Durumu

TC; 2009 yazından itibaren gerek iç ve gerekse dış politikada yoğun bir süreç yaşamaktadır. **s.2**

BALYOZ'lar EMASYA'lar

Gerçekte Kimi Hedefliyor?

Sermaye devleti durdukça bu tür planlar isimleri değişse de her zaman hazırlanmaya el altında bulundurulmaya devam edecektir. **s.3**

Kadın Mücadelesi Bir Gün

Değil Her Gün

Türkiye'de kadınlar hâlâ birçok yasal ve geleneksel ayrımcılıkla karşı karşıyadır. **s.3**

Domuz Gribi Değil!

Aşı İle Hallolmaz

Bizim yaptığımız tespitlere bakılırsa bir eliniz yağda, ötekisi balda. Her birinizin evinde en az "6 tane banyo" var. **s.4**

Haiti'nin Çilesi ve Mücadelesi

Depremden sonra ABD'nin işgali. **s.5**

Dünyadan derlediklerimiz

"Kapitalizm gerzekler tarafından yaratıldı" **s.6**

DİSK ve DİSK'in 1960-70'li

Yıllardaki Sendikal Anlayışı"

DİSK'in ekonomik mücadelede oynadığı rol ve devlet sendikacılığını sarsması, devlet tarafından önünün kesilmesini gerektiriyordu. **s.8**

TEKEL İşçileriyle Röportajlar

Bu Eylem Kaybedilirse Gelecekteki Nesiller Kaybetmiş Olacaktır. **s.10**

TEKEL İçleri Direnişi Nasıl

Yorumluyor? **s.11**

İş ve Hukuk

'Kiralık İşçi' Tasarısı Geri Çekildi Ama **s.12**

Okurlardan Mektuplar

Türkiye'deki Yabancı İşçilerin Durumu. **s.14**

Yanım Kalmış Bir Hayat **s.15**

Vizelerin Kalkması TC'nin Bölgedeki Durumu

TC; 2009 yazından itibaren gerek iç ve gerekse dış politikada yoğun bir süreç yaşamaktadır. İçte "Kürt açılımı" gündemleştirilirken dışta da komşu ülkelerle olan gerilimlerin azaltılması noktasında bazı gündemler oluşturuyor. Vizenin kaldırılması sorunu bu gelişmelerle bağlantılı görülüyor. Suriye ile başlayan bu süreç, Arnavutluk, Sudan, Azerbaycan, Libya, Ürdün ve Lübnan'la devam etti. Rusya ve Mısır'la bu yönde çalışmaların olduğu belirtiliyor.

Şüphesiz Vize sorununun da yaşanmakta olan gelişmeler TC'nin bölgede daha geniş bir inisiyatif almak istemesiyle doğrudan bağlantılıdır. TC'nin 1980'lerden itibaren geleneksel dış politikasını terk ettiği ve bölgede da-

ha aktif bir politika izlemek istediği biliniyor. "Reel sosyalizmin" yıkılmasından sonra bu politika daha da aktifleşerek devam etti. Başlangıç olarak Özal'da ifadesini bulan bu politika, sonraları AKP ile devam etmiştir. Özal; ABD'nin bölgedeki istemleriyle işbirlikçi tekelci sermayenin istemlerini örtüştürmeye çalışacak bir dış politikaya önem veriyordu ve sürecin ihtiyaçlarıyla örtüştürecek tarzda devletin yeniden yapılandırılmasını istiyordu.

2003'lerde Irak'a yönelik saldırı gündemdeyken dönemin başbakanı Abdullah Gül de, "Türkiye'nin potansiyeli resmî sınırlarıyla sınırlanmış değildir. Türkiye'nin etkinliği, çıkarları kendi sınırlarını çok aşmaktadır... Oradaki petrolten Türkiye hakkını hukukî bir düzen içerisinde alacaktır... Ortadoğu, Balkanlar, Orta Asya bizi yakından ilgilendirir. Türkiye Anadolu'ya hapsedilemez!" diyordu. Şimdi de Tayyip hükümetiyle bu süreç devam ediyor.

TC'nin bölgede daha geniş inisiyatif almasını esas olarak iki güç istiyor; biri emperyalizm, diğeri işbirlikçi tekelci sermaye.

Emperyalizm -ve özellikle de ABD emperyalizmi- TC'nin bölgede daha geniş bir inisiyatif almasını istiyor... 1970'li yıllarda emperyalizm adına Türkiye, İran ve İsrail'e rolleri paylaşmıştı ve Türkiye'ye ekonomik sızma görevi verilmişti. İran'ın düşmesinden sonra İran'ın üstlendiği rol, TC'ye aktarılmıştı. "Reel sos-

yalizmin" yıkılmasından sonra TC'ye biçilen yeni rol; bir yanda "demokratik", "laik" ve Müslüman yapısıyla Arap ülkelerine model oluşturmak, öte yanda İsrail'le birlikte bölgesel vurucu güç haline getirmekti. Ordunun modernleştirilmesi ve "ılımlı İslâm" projesi olarak gündemleştirilen Tayyip hükümeti bu politikanın sonucudur. TC'nin bölgesel işlevi yerine getirebilmesi -ki ABD'nin 2011'de askerlerinin büyük bir kısmını Irak'tan çekeceği açıklandı- için bir an önce Kürtlerle ve bölgedeki devletlerle gerilimi ortadan kaldırması ve zayıflatması isteniyor. Son bir kaç aydır bölgedeki kimi ülkelerle vizeleri kaldırmak istemesinin birinci nedeni budur.

TC'nin Bölgede Geniş İnisiyatif Almasını İsteyen Diğer Güç de İşbirlikçi Tekelci Burjuvazidir.

Günümüzde işbirlikçi tekelci sermaye 1980'ler öncesi tersine dışa açılan, dışta emperyalist tekellerle çelişmeyecek tarzda ve bir tarz

onun taşeronluğunu yapan bir burjuvazi konumundadır. "Reel sosyalizmin" yıkılmasından sonra Türkiye Cumhuriyetleri ve Arap ülkeleriyle geliştirdiği ilişkiler emperyalizm adına nasıl bir taşeronluk üstlendiğini somut olarak gösteriyor.

Küreselleşme ile birlikte emperyalist tekeller, sömürlerini katmerleştirmek doğrultusunda daha ucuz iş gücüyle az maliyetle üretim yapmayı amaçlarlar. Bunun anlamı hammaddelerin yoğun, ücretlerin ise düşük olduğu alanlarda üretim yapmalarıdır. Bu yeni-sömürgecilik ilişkilerinin derinleştirilmesi 1945-70'lerde uygulanan politikadan temel farkı üretim sürecinin parçalanması ve her parçanın en uygun ülkede üretilmesidir. Daha öncele-

ri malın tümü işgücünün ucuz ve hammaddelerin yoğun olduğu ülkede yapılırken, şimdi aynı ürünün farklı parçaları farklı ülkelerde üretilmektedir. Bu anlamıyla dünyadaki ekonomik sisteme entegre olmak, uluslararası emperyalist tekellerin ülkemizde ve bölgemizde sömürülerinin derinleştirilmesini istemek demektir. İşbirlikçi tekelci sermaye emperyalizmin doğrudan doğruya girmekte zorlandığı ya da daha ucuza mal edebileceği ülkelerle ilişkilerini geliştirerek talandan nasiplenmeye çalışmaktadır. Vizelerin kaldırıldığı ülkelerle tarihi, kültürel vd. bağları kullanarak kapitalist talanın derinleşmesine hizmet etmektedir. Bu anlamıyla vizelerin kaldırılması işbirlikçi tekelci sermayenin ve emperyalizmin sömürsünün derinleşmesine hizmet etmektedir. Vizelerin kaldırılması en çok dışa açılan, açılmayı hedefleyen sermaye kesimleri tarafından alkışlanmasının arka planında bu gerçek yatıyor.

Özkan Aydınlı

SHÇEK'in Gizli Gerçeği

Devletin sosyal yüzü olarak bilinen Sosyal Hizmetler sessiz sedasız taşeron şirketlerin insafına bırakılmakta.

Sosyal Hizmetler Müdürlüğü kendini istismar edilen, şiddete uğrayan, zorla çalıştırılan, sokakta yaşamaya mahkum edilen, fuhşa zorlanan, dilendirilen ve her türlü saldırıya açık ve maruz bırakılan kadın, çocuk, yaşlılara hizmet vermeyi amaç edinen bir kurum olarak tanıtmaktadır. Bu amaçla bağlı olarak bir sürü ilde Çocuk Esirgeme Kurumu'ndan, huzurevlerine, rehabilitasyon merkezlerinden kadın sığınma evlerine kadar bir sürü hizmet binası açılmıştır. Anayasa'da belirtildiği üzere devletin sosyal yüzü olma noktasında gerekli binaları tesis etmiştir.

Gerçek böyle değildir! Sosyal Hizmetler yukarıda saydığımız görevleri yerine getirmek istihdam ettiği Sosyal Çalışmacı, Psikolog, Sosyolog, Öğretmen, Bakıcı Anne ve Babalar, Temizlikçi, Güvenlikçi ve diğer tüm işçileri taşeron şirketler aracılığı ile çalıştırmaktadır. Bu taşeron çalıştırma sistemi ile bu alanda çalışan 1000'e yakın insan güvencesiz ve iş kanunundan doğan tüm haklarından yoksun bir şekilde çalıştırılmaktadır. 3, 6 ya da 12 aylık dilimlerle yapılan ihalelerde yaratılan boşluklarla kendi rızaları dışında 'gönüllü çalışmış' gösterilen, sigorta boşlukları oluşan ve buradan hak kaybına uğrayan SHÇEK çalışanları bunu protesto eden bir dizi eylem yapmış ve ortaya çıkan mağduriyetlerini kamuoyuna taşımaya çalışmışlardır. Kurum müdürleri dışında kadrolu çalışanın neredeyse olmadığı, maaşların sürekli düştüğü, en ufak bir hak arama talebinde işten atma tehdidinin bulunduğu ve "mağduriyeti engelleme" parolası ile hareket ettiğini söyleyen ve yeri geldikçe işçilerine bu telkini veren SHÇEK, kendi çalışanlarını mağdur etmekte ve emeklerin istismar etmektedir.

SHÇEK bünyesinde İstanbul'da çalışan 57 işçinin mevcut kadroları değiştirilerek maaşları düşürülmüştür. Sonraki ihalelerde bu tarzda maaş düşürmelerin ve işten çıkarmaların olacağı yönünde doğrudan Sosyal Hizmetler İl Müdürlüğünden haberler gelmektedir. Bu konu ile ilgili Dev-Sağlık İş sendikasının yürüttüğü kamuoyu oluşturma ve bu istismarlara karşı mücadele etme çabası dışında henüz bir duyarlılık oluşmamıştır.

Bu konuda **İŞÇİ BİRLİĞİ Gazetemiz** daha da duyarlı olacak ve bu alanda yaşananları kendi sayfalarında gündemleştirecektir.

İŞÇİ BİRLİĞİ

BALYOZ'lar EMASYA'lar Gerçekte Kimi Hedefliyor?

4 Şubat'ta EMASYA ("Emniyet-Asayiş-Yardımlaşma") Protokolünün kaldırdığı tantanalı bir şekilde kamuoyuna açıklandı.

Emekli Tuğgeneral Haldun Solmaztürk ise Tvnet kanalındaki 2.2.2010 tarihli canlı olarak yayınlanan "Bakış Açısı" programında ilginç bir gerçeği açıklıyordu:

"Bakınız buraya EMASYA'yı tartışmaya geldik, 28 Şubat'taki olayın silahlı kuvvetlerin iç tehdit algılamasıyla ilgisi yok... EMASYA çerçevesinde sözü edilen iç tehdit böyle bir şey değil veya 1. Ordu'da 2003'te yapılan seminerde gündeme gelen ["Balyoz planı"nın tartışıldığı iddia edilen seminer kastediliyor] silahlı kuvvetlerin iç tehdit algılaması bambaşka bir şey. Bakınız, '60'lı yıllarda, ya '66 ya '67 olacak, İzmit'ten büyük işçi grupları anayolu, yani İzmit-İstanbul yolunu kullanarak İstanbul'a yürüdü. O zaman Kartal'daki Zirhlı Tugay o anayola çıktı ve bunu durdurmaya çalıştı. İşçiler tankların üzerinden yürüyüp geçtiler!... Sonra bu işçi grupları Kadıköy'e girdiler [programın diğer bir konusu "70'te oldu o olaylar" diye düzeltiyor, Solmaztürk "evet yanılıyor olabilirim, o dönemler" diyor]. İşte o zaman EMASYA birlikleri görevlendirdi. Hiç unutmuyorum o gün gibi gözlerimin önündedir. İşçiler sopalara askerleri kovaladılar! Yani elinde süngülü tüfekler olan askerleri sopalara kovaladılar. Çil yavrusu gibi dağıttılar. Şimdi bunlar oldu, bunlar yaşandı. Ve bunların herbirinde de kolluk kuvvetleri yetersiz kaldı ve silahlı kuvvetler davet edildi. Fakat silahlı kuvvetler hazırlıksız olduğu için, klasik dış düşmanla konvansiyonel bir savaşa hazır olduğu, eğitimi, teçhizatı, doktrini buna göre olduğu için silahlı kuvvetler yetersiz kaldı. İşte buna bir tedbir olarak dendi ki, biz buna hazır olalım. Eğitimimizle, teçhizatımızla ve en önemlisi mülki amirlerle ve diğer kolluk kuvvetleriyle birlikte bu işi nasıl yapacağız. Bunu daha önceden planlayalım, çalışalım, kağıda dökelim, kim kimden emir alacak, örneğin ateş etme yeksini kim verecek vb. bilsin bunları bir kağıda dökelim. İşte EMASYA budur! Yani '97 28 Şubat döneminden önce de EMASYA vardı, şimdi de vardır. EMASYA planlarıyla, EMASYA protokolü birbirine karıştırılıyor. Yüzlerce, binlerce EMASYA planı vardır. Türkiye'de ne kadar il

ve ilçe varsa o kadar EMASYA planı vardır. Bunlar düzenli güncelleştirilir. EMASYA protokolü sadece tek bir protokoldür." (bkz. <http://tvnet.tv.tr/flv/6260.flv>)

Emekli Tuğgeneral'in tarihini doğru hatırlamadığı ama yaşadığı dehşeti o anki gibi hatırladığı bu olaylar Türkiye işçi sınıfı tarihindeki en önemli kitlesel eylemlerin yaşandığı iki gün olan 15-16 Haziran olaylarıdır. Bu anlatımlardan da anlaşıldığı gibi EMASYA protokolünün kaldırılması hiçbir şey ifade etmiyor. Başlıkta soruya cevap verelim. Balyoz darbe planları, 12 Eylül'ün Bayrak planları, il il, ilçe ilçe yapılan EMASYA planları görünüşteki hedef ne olursa olsun gerçekte daima, 15-16 Haziranlar gibi egemen sınıfları, onun emrindeki silahlı-silahsız büroksayı dehşete düşüren tarihsel önemdeki kitlesel eylemleri hangi sınıf gerçekleştirmişse ve bundan sonra da o potansiyele hangi sınıf sahipse ona ve sermayenin diktatörlüğüne karşı verilen mücadelede onun safını tutanlara karşıdır. Bir bütün olarak ezilen ve sömürülen emekçi yığınların en ufak kitlesel çıkışlarının hakim sınıf temsilcileri tarafından "sosyal patlama tehdidi", "ayaklanma provası" şeklinde damgalandığı (hatırlanacağı gibi geçenlerde "bölgede" gerçekleşen kitlesel protestolar TÜSİAD yöneticilerinden Mustafa Koç'un basın toplantısında "ayaklanma provası" olarak nitelendirilmiş ve gerekli tedbirlerin alınması talep edilmişti) bizzat bu tür kitlesel çıkışların sistemi zorlaması tehlikesine karşıdır. Kitleler ne zaman bağımsızca hareket etmeye kalksa egemen çevrelerin "demokrat" maskeleri tereddütsüzce aralanmış, gerçek çehreleri ortaya çıkmıştır. Silahlı bürokrasinin temsilcileri ise kitlelerin neden ayaklandığını sorgulamayı akıllarından bile geçirmeden ne olursa olsun müesses nizamın korunması için gerekeni yapma doktrinine kesin olarak şartlanmıştır. EMASYA protokolünün kaldırılmasını izleyen günlerde ilgili mercilerce yapılan açıklamalar bu anlamda oldukça öğreticidir. Sermaye devleti durdukça bu tür planlar isimleri değişse de her zaman hazırlanmaya el altında bulundurulmaya devam edecektir.

Yusuf Özçelik

Stalin: 'Saf Demokrasi' Teorisi Üzerine

"Saf" demokrasi teorisi, emperyalist haydutlar tarafından evcilleştirilip beslenen işçi sınıfının üst katmanının teorisidir. Bu teori, kapitalizmin çıbanlarını gizlemek, emperyalizmin ayıbını örtmek ve sömürülen kitlelere karşı mücadelede ona moral güç vermek için yaratılmıştır. Kapitalizm altında, sömürülenler için hiçbir gerçek "özgürlük" yoktur ve olamaz, çünkü "özgürlükler"den yararlanabilmek için gerekli olan binaların, matbaaların, kağıt depolarının sömürücülerin ayrıcalığında olması, tek başına bu bile, "özgürlükler"in yokluğunu kanıtlamaya yeter. Kapitalizm altında, sömürülen kitlelerin ülkenin yönetimine gerçekten katılması yoktur ve olamaz, çünkü en de-

mokratik durumlarda bile kapitalizm koşulları altında hükümetler halk tarafından değil, tam tersine Rothschild ve Stinnes, Rockefeller ve Morgan'lar tarafından kurulduğundan, tek başına bu bile, kapitalizm koşulları altında sömürülen kitlelerin ülkenin yönetimine gerçekten katılmasının yokluğunu kanıtlamaya yeter. Kapitalizm altında demokrasi, kapitalist bir demokrasidir, sömürülen çoğunluğun haklarının kısıtlanmasına dayanan ve bu çoğunluğa karşı yönelen, sömürücü azınlığın demokrasisidir. Sömürülenler için gerçek özgürlükler ve proleterlerin ve köylülerin ülkenin yönetimine gerçekten katılması ancak proletarya diktatörlüğü altında mümkündür. Proletarya diktatörlüğü altında demokrasi, proleter bir demokrasidir, sömürülen azınlığın haklarının kısıtlanmasına dayanan ve bu azınlığa karşı yönelen, sömürülen çoğunluğun demokrasisidir."

J. Stalin: *Leninizmin Temelleri Üzerine*, İnter Yay., s. 52-53

Kadın Mücadelesi Bir Gün Değil Her Gün!

Üretimin toplumsallaşmasıyla birlikte ucuz iş gücü olarak görülen, kadın iş gücü devreye girmiş, kadın bir taraftan ev ekonomisine katkıda bulunurken diğer taraftan ev içi hizmetinden kurtulamamıştır. Kadının ilk isyanı evdeki bu eşitsiz duruma karşı gelişmiştir. Bu çelişki temelde sistemle olan çelişkinin ifadesi olmuştur. Fakat erkek egemen bir toplumun kadın cinsi üzerindeki baskısı kadının bu çelişkinin direk sisteme değil, her şeyin kaynağının erkek olduğu sonucuna götürmüştür. Bu durum ise temelde yasalar karşısında hukuksal anlamda eşit olmak için sistem içi hareketlenmeleri güçlendirmiştir. Kadın karşı cins erkek egemen yapının altında ezilirken, bütün mücadelesini de buna göre şekillendirmiş, karşı cinse düşman gözünü bakmış ve bütün kötülüklerin kaynağı olarak erkeği görmüştür. Erkeğin kendine yabancılaşması kadının bu durumunun devamını sağlamıştır. Bu nedenle kadın, kendi mücadelesinde özne olmaktan uzak durmuştur.

Kadının toplumsal yapıdaki konumunu tariflerken salt hukuksal anlamdaki eşitliği savunmak, kadının temel kurtuluşunu sağlamaz. Aksine burjuva sınırlar içine hapsederek asıl mücadele alanı olan sınıf perspektifli mücadelenin dışına itilmiş olur.

Türkiye'de kadınlar hâlâ birçok yasal ve geleneksel ayrımcılıkla karşı karşıyadır.

Hukuksal anlamda verilen birtakım haklar kadın sorunun ortadan kaldırmaz. Bu hukuksal düzenlemeler sistemin çıkarını temsil ettiği ve sistemi rahatlattığı için yapılır.

Her şeyin metalaştırıldığı ve sermayenin hüküm sürdüğü bir düzende özgürlükten, eşitlikten bahsetmenin koşulu yoktur.

Kadın sorunun gerçek çözümü sistem içi hareketlenmelerle değil, ancak kadının kendi sorunlarına sahip çıkarak, aynı zamanda sorunun asıl kaynağının burjuva egemen sistemden kaynaklandığını görüp sınıf perspektifli bir mücadele yöntemiyle kendi sınıfının karşı cinsiyetle yani erkeklerle birlikte mücadele ederek gerçekleşebilir. Kadının özgürleşmesi aynı zamanda erkeğin özgürleşmesi anlamına gelecektir.

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü, erkek egemen toplumda; emekçi kadınların ve kadın sorununun gündeme taşındığı ve bir nebze olsun sorunun "asıl kaynağının" farkedilme şansının ortaya çıktığı bir gündür. 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nün burjuvazinin dayattığı senede bir gün değil, her gün akıllarda tutulması gereken bir gün olarak görülmesi, "farkedilme" aşamasından çıkarıp doğru yol alacak bir mücadele hattının örülmesine evrilecek bir güne dönüşmesi, emek eksenli bir mücadelenin ürünü olacaktır.

Bu 8 Mart'ta kadın ve erkek ayırt etmeden tüm emekçilerle alanda olmak üzere...

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü Kutlu Olsun

Nihal Karanfil

Bizden Haberler:

TEKEL İşçisi başta olmak üzere İstanbul'daki İtfaiye İşçilerine, tüm direniş, grev ve mitinglerine İŞÇİ BİRLİĞİ Gazetemiz'in çalışanları pankart yarışına girmeden katılmıştır.

Av. Zeki Öçal'ın kaleme aldığı ve Sorun Yayınları tarafından yayımlanmış olan ve de işçilerin yararlanacağı temel başucu kitaplarından: **1. İŞÇİLER İÇİN TEMEL HUKUK BİLGİLERİ, 2. İŞYERİ SENDİKA TEMSİLCİLİĞİ-ATANMASI-GÖREVLERİ-GÜVENCESİ, 3. Şimdi Söz Yapanlarda!... GELENEKTEN GELECEĞE 15 / 16 HAZİRAN VE GÜNÜMÜZ** isimli kitaplarından yüzlercesi eylemdeki işçilere armağan edilmiştir.

Bir Acayip Metrobüs Hikayesi

İstanbul Büyükşehir Belediyesi tarafından İstanbul'da ulaşımı kolaylaştıracak ve insanların ucuz ve rahat seyahat etmesini sağlayacak bir proje olarak lanse edilen ve ilk seferlerini ücretsiz yapan metrobüs bugün gelinen noktada hiçte öyle olmadığını gösterdi. Öncelikle yan yollardan ve E-5'ten geçen bir sürü hat ve dolmuşlar kaldırılarak herkes metrobüse mecbur bırakıldı. Ücretsiz başlayan seferler sırayla yarım bilet, tam bilet ve en sonunda Kasım ayında yapılan zam ile (yüzde 33 ile yüzde 50 oranında değişen) rahat ve ucuz seyahat amacını gütmeyeceğini ortaya koydu.

Topbaş zammı savunuyor

İstanbul Büyükşehir Belediye başkanı Kadir Topbaş, yaptıklarının zam olmadığını, fiyat ayarlaması olduğunu belirterek yapılan fahiş zamma sahip çıktı. Daha önce Anadolu'ya kadar çift biletle seyahat edildiğini belirten Topbaş bu zammın gerekli olduğunu belirtti.

Aslında Topbaş bu konuda haksızdır. Çünkü daha

önce Avcılardan örneğin Mecidiyeköy'e kadar tek sefer ve tek biletle gidilebiliyordu. Sonrasında Yenibosna da ara terminal yapılmış ve yolculara buradan sonra bir ücretsiz aktarma hakkı verilmişti. Ücretsiz aktarma kaldırılıp aktarmada bilet parasının yarısının kesilmesi ile mevcut olan bir hak gaspedilmiş oldu ve Avcılardan Mecidiyeköy'e 1,5 bilet ile gidilmeye başlandı. Metrobüs hattına aktarma yapmak ise mümkün değil. Ara istasyonlardan Metrobüs hattı kullanarak bir yere varmaya çalışan yolcular çift ücret ödemek zorunda kalmaktadırlar.

Metrobüs zammı geri alındı

Metrobüse yapılan fahiş zamdan sonra bunu protesto etmek üzere çeşitli kitle örgütleri öncülüğünde sabah ve akşam saatlerinde metrobüse toplu ücretsiz binme eylemleri gerçekleştirildi. Bir yandan bu eylemler yapılırken öbür yandan zammın geri alınması için mahkemeye başvuruldu. 10. İdare Mahkemesi 15 Ocak 2010 tarihinde başvuruları karara bağladı. İstanbul 10. İdare Mahkemesi tarafından durdurulmasından 25 gün sonra karara uyacağını açıkladı. Zam fiilen yürürlükten kalkmış oldu. Metrobüs istasyonlarındaki akbil ve bilet tarifeleri 1,5 liraya göre ayarlanarak yürürlüğe konuldu.

İŞÇİ BİRLİĞİ

ANALARIN ÇIĞLIĞINA KULAK VERELİM

"Kimliğimi kaybettim gece gündüz arar dururum. Evde, sokakta, şehirde, dağda... Kayıp ilanı verdim sonunda! Fotoğrafım bir cumartesi günü Galatasaray Lisesinin karşısında, bir anada. Anam arıyor şimdi kimliğimi!"

'Cumartesi Anneleri'nin İstanbul-Galatasaray Lisesi önünde her hafta düzenlediği eylemleri anlamını koruyor.

Sistemin keyfi ve fiili infaz yöntemleriyle insanlarımızı kıyan kimliği bu eylemlerle açığa vuruluyor.

Doğrudan demokrasi haklarını kullanan 'Cumartesi Anneleri'nin eylemleri-

ni işçi sınıfı tüm gücüyle desteklediği zaman Bu eylemler daha anlamlı olacaktır.

'Cumartesi Anneleri' ile "Şehit Anneleri'nin davasını buluşturup bütünleştirmediğimiz zaman haksız ve kirli savaşları çıkaran tekelleri sermayenin baskısı, sömürsü, demagojileri ve oyunları daha da açığa vurulmuş olacaktır.

İŞÇİ BİRLİĞİ

Domuz Gribi Değil! Aşı İle Hallolmaz

"Deveyi hamutuyla götürmek" hepimizin zaman zaman duyduğu bir deyimdir. Pek çok zamanda kapalı kapılar ardında yapılan anlaşmalarla, kaderimiz haline getirilmeye çalışılan bir dizi kepezeliği ifade ediyor. Sonuç olarak (burada geçmişten miras kalan güzel bir söz) atı alan Üsküdar'ı pardon Türkiye'yi geçti. E, bizlere, yani yoksulluk ve güvencesizlik içinde boğuşan emekçilere kalan ne? Bilirsiniz; kocaman bir açlık ve açlık ordusu...

Ülke gündemindeki olaylar bir çığ gibi ülkemize yığılmakta iken altında asıl gizlenilmeye çalışılan yoksulluk git gide, kış aylarında olmamızın da etkisiyle canımızı daha da yakıyor. Bir bakıyoruz ki bir dönem peşine azımsanmayacak sayıda insanımızı takanlar yaptıkları gaflarla gerçek niyetlerini sakınmadan açığa vuruyorlar. Ne "anamızı alıp" gitmediğimiz kaldı, ne de Dersim'de "haklı olarak" katliama uğramamız.

Bizleri izliyorsunuz adım adım. Bunu yaparken işinizi meşru gösterebilmek için yaptığınız reklamlarınızla hırsızlığı, kap kaçı, tacizi, dolandırıcılığı, engellemenin amaç edinildiği söyleniyor. Peki var mısınız acaba her birinizin makamlarına aynı işçilerin yahut memurların kafalarının üzerine taktığınız kamera sistemlerinden takmaya? Bizler de sizleri gözleyelim. Belki hortumlarınızın ucuna tıpa takarak asgari yaşayabilecek ücretlerimizi arttırmak mümkündür.

Bizlerin iyiliğini düşünmüştünüz. Açıkçası çok duyulanmak isterdik. Ama bu kadar incitilmeden sonra duygulanmak bizde ne arar. "Sosyal Hizmetler" yardım kurumunuz aracılığı ile sizler tarafından zora sokulan ailelerimize yardımlar dağıtmak yoluyla bizlerin yaşamlarına destek sunuyormuşsunuz. Lütfetmişsiniz. Bunun için tespit yapmakla görevli memurlar göndererek evlerimizi, mahallemizi inceletiyor, komşularımızdan istihbarat bilgileri topluyormuşsunuz... tabii sizler de haklısınız. Gerçek Hak sahiplerini tespit etmek gerekiyor. Bu tespitler konusunda ufak bir önerim olacak; işçilerin maaşları hariç kendi maaşınız dahil koy koy bitmez zamlarınızı ve vergilerinizi koyarken de zahmet buyurup kapı kapı dolaşsanız da bu vatandaşım bu koyduğum zamlardan, vergilerden sonra nasıl yaşayacak diye tespit ettirseniz.

Bizim yaptığımız tespitlere bakılırsa bir eliniz yağda, ötekisi balda. Her birinizin evinde en az "6 tane banyo" var. E, yıkan yıkan kurtulmak kolay değil kirlilikten. Yaptığımız son değerlendirmelere göre maden ocaklarında yalandan denetimleriniz sonucu can veren maden işçilerinden, tersanelerde köle gibi ezdiğiniz tersane işçilerinden önce çalıştığı fabrikasını sonra da işini elinden aldığınız ve 4/C isimli bir kölelik sözleşmesine mahkum etmeye çalıştığınız tekel ve itfaiye işçilerinden, emeği gasp edilip işten atılma korkusuyla yaşama tutunmaya çalışan memurlar üzerinden gelen soğuk ve yağışlı hava, o görkemli saraylarınızı fena halde zorlayacak. Aman ha sıkı giyinin, domuz gribi değil-aşı ile hallolmaz. Bu emekçiler bir gürlü mi hiçbir barikat dayanmaz.

Işın Akarsu

Haiti'nin Çilesi ve Mücadelesi

13 Ocak tarihinde Haiti'de Rihter ölçeğiyle 7.0 şiddetinde bir deprem meydana geldi. 35 saniye süren depremde hayatını kaybedenlerin sayısı 230 bini geçti. Bu da, 9.8 milyonluk Haiti'nin nüfusunun yüzde ikisinin, başka deyişle, her elli Haitiliden birinin hayatını kaybettiği anlamına geliyor. Yaralı sayısı ise en son verilere göre 500 bini buldu. Bu 500 binden 30 bininin sakat kaldığı belirtiliyor. Bir milyon ev yıkıldı, üç milyon ev ise oturulamayacak durumda. 300 bin kişi kentleri terk etti. Haiti'nin zaten felaket durumunda olan altyapısı bu depremle neredeyse tamamen yok oldu.

Haiti'ye gelen yardımların büyük kısmı halka ulaşmıyor. Sözde yardım gönderenler, kasten kısıtlı bir dağıtım ağı oluşturarak, yardımları almak için birbirini ezen siyah tenli insanlardan oluşan görüntüler oluşmasını sağlıyor, Haiti halkının şahsında emperyalizmin boyunduruğu altında yaşayan tüm halkları aşağılıyorlar. Büyük medya kuruluşları da bu yardım görüntüleri eşliğinde tüm dünyaya şu mesajı veriyor: "Haiti'de güvenlik sorunu var, yardımlar ulaşmıyor."

ABD güçleri, bu sözde "güvenlik sorunu" bahanesiyle Haiti'yi fiilen işgal etmiş durumda. Felaketin üzerinden birkaç saat geçmeden, 1965 yılında Dominik Cumhuriyeti'nin, 1983 yılında Granada'nın, 1989 yılında Panama'nın işgalini gerçekleştiren ABD ordusunun ünlü 82. Hava Nakil Birimi, Haiti topraklarına inmişti bile. 26 Ocak tarihinde Haiti'deki ABD'li işgalci asker sayısı 12.500'ü bulmuştu. Füzeler de dahil olmak üzere yüksek teknoloji ürünü silahlarla donatılmış bu birlikler, geniş alanları son derece hızlı bir biçimde kontrol altına alma konusunda uzmanlaşmış güçlerden oluşuyor.

Kara birliklerine ek olarak, güdümlü füzelerle donatılmış "Normandy" kruvazörü ve "Underwood" fırkateyni, karada ve denizde saldırı yapabilme özelliğine sahip "Fort McHenry" ve "Carter Hall" savaş gemileri, uçak gemisi özelliğine sahip "Bataan" savaş gemisi Haiti'ye girdiler. "Gezici askeri üs" olarak sayılan bu gemiler kara birliklerine destek veriyor, işgal güçlerine çok yönlü ve hızlı bir askeri kontrol imkanı tanıyorlar.

Böylece, bir taraftan on binlerce insan dozerlerle toplu mezarlara doldurulurken, diğer yandan Haiti'nin hava, kara ve denizlerinin tüm denetimi sessiz sedasız ABD Ordusu Güney Komutanlığı'nın denetimi altına girmiş oldu.

ABD bu işgalle sadece Karayip bölgesini çevrelemiş olmakla kalmıyor, Küba ve Venezüella arasındaki bölgeyi de kapatmış oluyor. Kolombiya'daki yedi askeri üs, Panama, Palmerola, Guantanamo, Aruba ve Curaçao bölgelerindeki askeri üsler ve en son Haiti'nin işgaliyle ABD, Karayip ve Amazonlar'daki tüm bölgede tam kontrole sahip oldu ve Küba'yı dört bir taraftan kuşattı.

Uluslararası basın kuruluşları bu kadar çok insanın ölmesini ve yaralanmasını "doğal bir felaketin korkunç sonuçları" olarak yansıttı. Haiti'nin fiili işgaline ise hemen hemen hiç değinilmedi ve işgalciler felaketten sonra yağmacıları engelleyip yardım dağıtımını düzenleyen "güvenlik güçleri" olarak yansıtıldı. Peki 230 bin kişinin ölümü sadece bir doğal afetin doğal sonucu mudur? Felaketin boyutlarının bu kadar büyük olmasında emperyalizmin hiç payı hiç mi yok? Bu soruların yanıtı Haiti'nin tarihinde, bugünkü ekonomik ve siyasal durumunda gizli.

IMF'nin son "yapısal düzenlemele-

ri"yle Haiti piyasasını ABD'nin gıda tekellerine gümrüksüz açması sonucunda düşük rekabet gücü yüzünden ülkede pirinç üretimine son verildi ve bu üretimden geçinen yüz binlerce insan kentlere akın edip derme çatma evlerden oluşan gecekondu mahallerini oluşturdu. Son depremde hayatını kaybedenlerin çoğu da işte bu insanlardan oluşuyor.

Sears, Walt Disney Company gibi dev emperyalist şirketlerin işçileri korkunç çalışma koşulların-

da, açlık seviyesinin altında ücretlere çalıştırması işçilerin doğru düzgün konutlara sahip olmalarını olanaksız kılıyor. Haftada 70 saat, tatil hakkı olmadan çalışan bir Haiti'li işçi, Walt Disney Firması için günde 200 tane Miki Fare pijaması üretmesine karşılık günde bir dolar alıyor.

Çalışanların bu durumda olduğu Haiti'de işsizlik oranının yüzde 70'i bulunduğunu göz önünde bulundurursak, sefaletin boyutu hakkında bir fikrimiz olabilir.

Ortalama yaşam süresinin elli yılı bulmadığı, okuma yazma bilenlerin sayısının yüzde on beşi geçmediği, bir milyon vatandaşının yurt dışında çalıştığı bu yoksul ülkenin deprem gibi felaketlerde kullanabileceği bir altyapısı, acil yardım ağı, hatta bir ordusu bile bulunmuyor.

Bütün bunlar, yaşananların bir doğal afet değil, emperyalizmin ülkenin gelişimini engelleyen, Haitilileri sömüren ve onları sefalete mahkum eden uygulamaları sonucunda gerçekleşen bir kitlesel katliam olduğunu gösteriyor.

Haiti'de 3.6 milyon işçinin % 66'sı kırsal kesimde, % 25'i hizmet sektöründe, % 9'u ise sanayide çalışıyor. Tekstil, şeker, un, çimento fabrikalarında çalışan, sayısı 350 bini aşan işçinin günümüzde emperyalizme karşı verilen mücadelede nüfus içindeki oranlarıyla karşılaştırılmayacak derecede etkin bir rol oynadıklarını görüyoruz.

Haitili işçi ve köylüler emperyalizme karşı ilk ciddi sınavlarını 1915-1934 yılları arasında gerçekleştiren ABD işgali sırasında verdi. 1934 yılında kurulan Haiti Komünist Partisi ülkeye eşitsiz gümrük ta-

rifeleri dayatan, Anayasa'yı değiştirip yabancıların toprak sahibi olmasını engelleyen yasayı kaldıran, tüm verimli topraklara el koyan, bankalarıyla ülkenin tüm finansal hayatına egemen olan, eli kanlı kukla diktatörlükler getiren ABD emperyalizmine karşı verilen mücadele içinde doğdu. ABD ordusu, özellikle 1929-1933 kriziyle birlikte kitlelerin hoşnutsuzluğunun artmasıyla 1935 yılında ülkeden çıkmak durumunda kaldı.

Haiti'nin emekçi halkının bu başarısı, ülkenin siyasî ve ekonomik gücünün fiilen ABD'nin kontrolünde kalmasına engel olamadı. II. Emperyalist Paylaşım Savaşı'nda Haiti'nin ABD'ye bağımlılığı artmıştı. Ama bu tarihlerde Sovyetler Birliği'nin faşizme karşı zaferinin de etkisiyle, Haiti Komünist Partisi güçlenmiş, kitleleri gerici Lescaut diktatörlüğüne karşı seferber etmiş ve diktatörü 1946 yılında istifaya zorlamıştı.

Bu tarihte ülkedeki işçi sayısı 100.000'e ulaşmıştı. Ne var ki aynı yıl ABD'nin müdahalesiyle bir başka gerici diktatör olan Estimé iktidara geldi ve 1950 yılına kadar iktidarda kaldı. 1950-1956 yılları arasında iktidara gelen P. E. Magloire kendisinden önce gelen iktidarların uyguladığı politikaları sürdürdü ama 1956 yılındaki genel grev sonucunda görevden ayrılmak zorunda kaldı.

1957-1986 yılları, Latin Amerika'nın gördüğü en büyük diktatörlerden, François Duvalier ve Jean Claude Duvalier'in kitlesel boyutta terör estirdiği, ABD'li yazar Graham Greene'in Haiti için "Kabus Cumhuriyeti" demesine yol açan olayların yaşandığı yıllardı. CIA'nın da organize ettiği ölüm timleri 60.000 komünist ve ilerici insanı katletti. Ama bu terör ve baskı ortamı Haiti proletaryasının mücadelesini engelleyemedi ve Jean Claude Duvalier 1987 yılında görevinden istifa etmek zorunda kaldı.

Bu tarihten sonra da askeri darbelere sahne olan Haiti'de 2004 yılında geniş halk desteğiyle seçilen ve özelleştirmeleri tekellerin istediği hızda yapmayan yeni Başkan Jean-Bertrand Aristide ABD askerleri tarafından rehin alınıp Güney Afrika'ya kaçırıldı. Bu tarihten sonra Brezilya'nın komutası altındaki BM gücü, daha iyi bir yaşam mücadelesi veren Haiti halkını katletmeye devam etti.

Haiti işçi sınıfı bu işgale karşı direnişin en ön saflarında yer aldı. Özellikle 2007 yılının ortalarından itibaren liman ve tekstil işçileri işgale karşı mitingler düzenlediler. İktidardaki Preval hükümetinin son dönemde uyguladığı özelleştirme politikalarına karşı ulaşım sektöründe çalışan işçilerin grevi iki gün boyunca ülkede hayatı durdurmuştu. Bu grev 2004 darbesini yapanlara karşı Preval'in uzlaşmacı tutumunu protesto etmeyi de amaçlıyordu.

Haiti, ekonomik olarak en geri ülkelerde bile emperyalizme, kapitalizme karşı mücadele etmeye en yetenekli toplumsal sınıfın işçi sınıfı olduğunu gösteren çok sayıda örnekten yalnızca biri. ABD'nin en son işgali, Haiti işçi sınıfının önünde duran yeni bir engel. Ancak Haiti'nin çilesi kadar, mücadelesi de çok büyük ve güçlü köklere sahip. Fransa'da karşı devrimin zaferinden sonra 20 bin askerle Haiti'ye saldıran Napoléon Bonaparte'i yenilgiye uğratan ve dünya tarihinde köleliği ilk defa kaldırmayı başaran bu halkın torunları, dünya proletaryasının desteğini de arkasına alarak, er ya da geç zafere ulaşacaktır.

İŞÇİ BİRLİĞİ

Transatlantik Haiti Sahillerinde

"18 Ocak tarihli The Guardian gazetesinde çıkan habere göre, *Independence of the Seas* Transatlantik, bölge tarihinin en büyük felaketlerinden birinin yaşandığı bir zamanda, yolcuların Haiti sahillerine, dikenli tellerle çevrili özel bir plaja indirdi. Yolcular sahilde biraz yüzdükten sonra, silahlı görevlilerin koruması altında barbekü partisi yaptılar. Transatlantik, bu gezinin "hayırsever amaçlara" da hizmet ettiğini, yolcuların yanlarında getirdikleri yardım paketlerini görevlilere teslim ettiğini belirttiler".

Emperyalizm Berlin Duvarının Yıkılışını Kutluyor... Duvarın Altında Kalanlar ise Sosyalizmi Özlüyor

Bilindiği gibi Federal Alman hükümeti Kasım ayında sözde "komünizmin sonu"nun ifadesi olan Berlin Duvarı'nın yıkılışının 20. yılını büyük ve gösterişli törenlerle kutlayarak kitlelere kapitalizme ve demokrasiye dönüşün kendilerini ne kadar özgürleştirdiğini bir kez daha hatırlatmaya çalıştı. Ancak yapılan araştırmalar eski Sovyetler Birliği ve Halk Demokrasisi ülkelerinde kapitalizmin ve kapitalist demokrasinin duvarın yıkılışından ve SSCB'nin çözülmesinden bu yana ciddi biçimde destek yitirdiğini gösteriyor. İki önemli araştırmaya ilişkin uluslararası basından derleyerek çevirdiğimiz haberleri sunuyoruz.

Kapitalizm ve [kapitalist] demokrasi eski Sosyalist Blok ülkelerinde destek yitiriyor (AFP, 02/11/2009)

Geçtiğimiz günlerde yayınlanan bir anket, kapitalizm ve demokrasi eski Doğu ve Orta Avrupa sosyalist cumhuriyetlerinde destek yitiriyor. Anket sözkonusu ülkelerin halklarının komünizm döneminde ekonomik olarak çok daha iyi bir durumda olduklarını düşündüklerini gösteriyor.

Berlin Duvarının yıkılmasının üzerinden yirmi yıl geçtikten sonra, Pew Araştırma Merkezi tarafından yapılan araştırma eski Sosyalist Blok ülkelerinde 1991 yılında yapılan benzer anketlere göre [kapitalist] demokrasi için ifade edilen destek oranlarının belirgin bir biçimde düştüğünü gözler önüne seriyor.

En dramatik değişiklik yüzde 42'lik bir düşüşle Ukrayna'da görülüyor: Ukraynalıların günümüzde yalnızca yüzde 30'u çokpartili sistemi onayladıklarını söylüyor. Bu sayı 1991 yılında yüzde 72 düzeyindeydi.

Doğu Almanya'da yüzde 85'lik bir kesim [kapitalist] demokrasiye geçişi destekliyor, ama burada bile 1991'e göre yüzde 6 oranında bir düşüş var. Aynı sayı Bulgaristan'da yüzde 24, Litvanya'da yüzde 20, Macaristan'da yüzde 18 ve Rusya'da yüzde 8 oranında düşüş gösteriyor.

Yalnızca yüzde 4'lük bir artışla Polonya ve yüzde 1'lik bir artışla Slovakya'da tersine bir eğilim gözlenebiliyor. Yapılan araştırma kapitalizm karşısında da benzer bir hayalkınlığı ortaya koyuyor. Pazar ekonomisine geçişi onayların oranı Macaristan'da yüzde 34 ve Litvanya'da yüzde 26 düşmüş durumda.

Ankete katılan Ukraynalılar pazar ekonomisini destekleyenlerin yalnızca yüzde 36'lık oranıyla kapitalizme desteğin en düşük olduğu ülke halkını oluşturuyor. Burada da 1991'e göre yüzde 16'lık bir düşüş sözkonusu.

Yalnızca Polonyalıların (yüzde 47'le) ve Çeklerin (yüzde 45'le) yarıya yakınlık bölümü şimdiki durumlarının komünist dönemde olduğundan daha iyi olduğunu belirtiyorlar. Oysa Macarların yüzde 72'si tam tersini düşünüyor.

Rusların büyük çoğunluğu ise Sovyetler Birliği'nin dağılmasının "büyük bir talihsizlik" olduğunu söylüyor.

27 Ağustos ve 24 Eylül 2009 tarihleri arasında yapılan anket, her bir ülkede 1,000 civarında kişiyle gerçekleştirilmiştir.

kaynak: <http://www.france24.com/en/node/4915979>

Bulgaristan Komünistlerin İktidara Gelişini 20. Yüzyılın En Önemli Olayı Olarak Görüyor

(Sofya Haber Ajansı, 8/1/2010)

"Kapitalizm gerzekler tarafından yaratıldı", Sofya'daki bir kamu binasının duvarına yazılan yazıda böyle deniliyor. Proletarya ruhu her sene komünist devrimin gerçekleştiği 9 Eylül'de daha da güçleniyor.

Yapılan bir araştırma, Bulgarların, sosyalist yönetim yıkılana kadar simgesel önemde bir gün olarak kutlanan Bulgaristan'daki 1944 yılındaki anti-faşist ayaklanmanın gerçekleştiği 9 Eylül gününü, geçen yüzyılın en önemli olayı olarak gördüklerini ortaya koydu.

Bulgaristan için geçtiğimiz yüzyılın en önemli olaylarının oylandığı bir ankette, oyların yüzde 24,29'unu komünistlerin iktidara ele geçirmesi aldı. İnternet üzerinden ve sms'le yapılan anket Bulgar Ulusal Televizyonu tarafından gerçekleştirildi.

1943 yılındaki büyük kitle gösterileri sonucunda, Bulgar hükümetinin Hitler'in isteğine karşı koymak zorunda kalması sayesinde, 50,000 Bulgar Yahudisinin Nazi ölüm kamplarından kurtarılması yüzde 22'lik bir oranla ikinci önemli olay seçildi.

Üçüncü sırayı ise yüzde 13,87 ile 1908 yılında Bulgaristan'ın bağımsızlık ilanı aldı.

9 Eylül 1944'te, Sovyet birliklerinin ülkeye girişinden hemen sonra, komünistler Bulgaristan'da silahlı bir devrimle iktidara gelmişti. 9 Eylül tarihi sosyalist rejimin düştüğü 1989 yılına kadar ulusal bayram günü olarak kutlandı.

kaynak: http://www.novinite.com/view_news.php?id=111769

İŞÇİ BİRLİĞİ

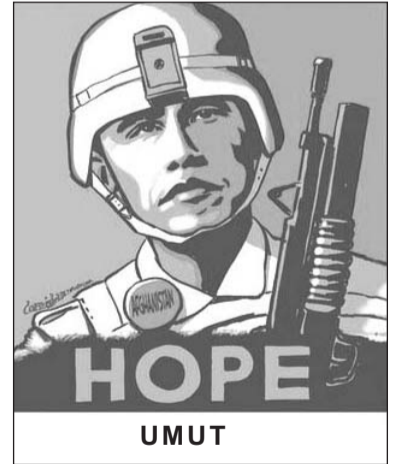
ABD'nin 2011 Askeri Bütçesi 708 Milyar Dolar

2 Şubat'ta ABD Başkanı Barrack Obama, 2011 mali yılında askeri harcamalar için ABD Kongresi'nden 708 milyar dolarlık bütçe talep etti. Kongre'nin bu talebi onaylaması bekleniyor. Bütçede Irak, Afganistan ve Pakistan'daki savaş masrafları için 159 milyar dolarlık, Afganistan'daki asker sayısının artırılması için 33 milyar dolarlık bir ödenek talep edildi. Yeni silahların geliştirilmesi için yapılacak araştırmalara 76 milyar dolar harcanacak.

2009 yılında, tüm ülkelerin askeri harcamaları 1 trilyon 400 milyar dolardı. Bu harcamaların yarısı ABD'ye ait.

ABD'nin askeri harcamalar on yıl öncesinin üç katına ulaştı. Aşağıdaki rakamlar ABD'nin son on yıl içerisinde yaptığı askeri harcamalardaki artışı çarpıcı bir biçimde ortaya koyuyor:

1999:	298.3 milyar dolar
2000:	274.9 milyar dolar
2001:	305.5 milyar dolar
2002:	348.5 milyar dolar
2003:	404.9 milyar dolar
2004:	455.9 milyar dolar
2005:	495.3 milyar dolar
2006:	521.8 milyar dolar
2007:	552.5 milyar dolar
2008:	607.2 milyar dolar
2009:	675.1 milyar dolar

Obama'nın seçim kampanyasında ve Başkan seçilmesinden sonra siyah oluğu, babasının müslüman ve Afrika kökenli oluğu, verdiği "değişim" mesajlar burjuva medya tarafından sıkça tekrarlanmıştır. Büyük medya tekelleri, Obama'nın Başkan seçilmesiyle gerek Amerikan halkında, gerekse tüm dünya halklarında saldırgan ABD politikalarına bir son verileceği düşüncesini uyandırmak istemişti. Rakamlar ise, Başkan kim olursa olsun, ABD politikaların kapitalist tekelin çıkarlarına göre belirlendiğini gösteriyor.

Not: Geçmiş yıllara ait rakamlar "Military Balance" dergisinden alınmıştır.

Aşırı Çalıştırmayla İşgücünün Yağması ve 'Bağımsız' Yargı Üzerine

1475 sayılı eski iş kanununda haftalık çalışma süresi 45 saat olarak belirleniyor, bunun haftanın her gününe (6 gün çalışılan yerlerde günde en fazla 7,5 saat, cumartesi günü tam gün tatilse 9 saat veya yarım gün tatil olmasına göre de farklı biçimde) eşit dağıtılması şart koşuluyordu. Fazla çalışma ise "kanunda yazılı günlük çalışma dışında"ki çalışmaydı. Seferberlik sırasında yapılacak fazla çalışma da yine "günlük iş müddeti" üzerinden tanımlanıyordu. Yani kanun haftalık çalışma süresini belirliyor ancak fazla çalışma için açıkça, sınırları az çok belli işgününü esas alıyordu. Ama kanun böyle uygulanmadı.

"Bağımsız" yargı, temsil ettiği sosyal sınıfın kendine yüklediği görevi yerine getirdi ve yasaya rağmen fazla çalışmayı "haftalık 45 saati aşan çalışma" olarak nitelendirdi. Böylece sınırları belirli "işgünü" yerine "çalışma haftası" geldi. Sömürü normal çalışma süresinde de zaten var olan bir olgudur. Ama yüksek yargıların bu yorumu, sömürünün, işgücünün yağmasına varırılması için de icazet anlamına geliyordu. Bir işçi günde aralıksız 15 saat çalışsa ve bu 3 gün sürse, beden gücü olarak normalin (örneğin 7,5 saatin) iki katı hızla yıprandığı halde aynı ücreti alacaktı. Okur, günün birinde bir yerde "1475 sayılı yasaya göre fazla çalışma haftalık 45 saati aşan çalışmadır" sözünün geçtiğini görürse bilmelidir ki bu Yargıtay'ın yorumuydu, yasa değildi. Amaç, daha yoğun çalıştırmayı teşvik, böylece işgücünün daha kısa sürede yıpranması karşılığı daha az ücret ödetmek, işverene "yol açmak"tı.

Hukukçuların ve yargının bu yorumu, işçiye açıktan açığa söven bugünkü hükümet zamanında çıkarılan ve 10.06.2003'te yürürlüğe

giren 4857 sayılı yeni iş yasasıyla kanun haline getirildi. Ama yeni yasada dahası da vardı.

Bu yasada, haftalık azami iş süresi 45 saat ve fazla çalışma süresi de bunu aşan çalışma süresi olarak tanımlanıyordu tanımlanmasına. Ama "denkleştirme" süresiyle bir de "telafi çalışması" getiriliyordu. Denkleştirmede, "tarafaların anlaşması" ile işyerinde günde 11 saati aşmamak koşuluyla haftanın her günü farklı çalışma saatleri uygulanabilir. Artık işgünü fiilen 11 saat olarak belirlenmiştir ve gerisi böylece gelmektedir: Bu şekilde çalışılacak toplam sürenin, iki ay içinde her haftaya düşecek ortalama çalışma süresi 45 saati geçmiyorsa, fazla çalışmadan söz edilemeyecektir. Yani "haftalık 45 saat" sınırı da fiilen tarih olmuştur. Nasıl?

Buna göre bir işçi günde 12 saat çalıştırılırsa, 1 saati fazla çalışma sayılacaktır. Ama günde 11 saat, haftada 6 gün ve böylece 5 hafta çalıştırılırsa, kalan 3 hafta serbest kalsa (ki fiilen bu imkânsızdır), eski kanunun yorumuna göre haftada 66-45 = 21 saat, 5 haftada 105 saat fazla mesai yapmış olacakken, yeni yasaya göre 11 saati aşmayan süre iki aylık denkleştirmeye tabi kabul edildiği için günde 11 saati aşmamak koşuluyla (haftada 6x11 = 66 saat; 5 haftada 66x5 = 330 saat; 8 haftada ortalama 330/8 = 41,25 saat) fazla çalışma hiç olmamış sayılacaktır!

Böylece işçi, haftalık çalışma süresine göre değerlendirildiğinde neredeyse yüzde elli daha hızlı (ve bazı somut durumlarda iki katı) ve daha çok çalışıp yıprandığı halde bu yıpranmasının yasal karşılığını dahi alamayacaktır. Sahip olduğu tek meta olan işgücü değerinin çok daha altında bir fiyata satılacaktır. İşveren 11 saat

sınırlamasına uymasa ve işçi günde örneğin 12 saat çalıştırılırsa hesaplama şöyle yapılacaktır: Günde 12-11=1 saat, haftada 6 saat, beş haftada 30 saat fazla mesai. Oysa eski kanun yorumuna göre ise haftada (6x12) - 45= 27 saat, 5 haftada 135 saat fazla mesai. Aradaki fark, 105 saattir! Bu farkın eşdeğeri olan yeni basım banknotlar, "ne sihirdir ne keramet, el çabukluğu marifet" sermayenin cebine gitmiştir.

"Tarafların anlaşması" ise yasadaki, işçinin "özgür iradesi"yle hareket ettiğini ve haklarını bildiğini varsayan bir burjuva yalanıdır. Bu, gerçek yaşamda "İş istiyor musun? Ya kabul et, ya da aç kal" demektir. Hiçbir patron, eğer yeterince uyanıksa, işçiye denkleştirme ve telafi çalışması koşulu içeren sözleşmeyi zorla imzalatmadan işçiye işe almaz.

Sözde bağımsız yargının "günde 11 saati aşmayan çalışmalara denkleştirme uygulanmalıdır" şeklindeki buyruklarında, işçinin onay ve iradesi yok sayılmıştır. Telafi çalışması da bunun gibidir, ancak burada nezaket icabı işçinin kâğıt üzerindeki onayına dahi gerek görülmemiştir. Daha fazlasını merak eden okur, 19. Yüzyıl İngiltere'sini, burada işçilerin mücadelesiyle çıkarılan 10 saat yasasını ve bunun başında İngiliz patronlarının kopardıkları yaygarayı, çevirdikleri dalavereleri bilimsel sosyalizmin kurucusu Karl Marx'ın ünlü Kapital'inin birinci cildinden okuyabilir. Çünkü bugünkü durum, insanda sanki bu baylar dirilmişler de bu kez Türkiye'nin yasalarını yapmışlar ve mahkemeleri de sanki bunlar idare ediyorlar izlenimini bırakmaktadır. Bedenleri ölmüştür. Ama ruhları yaşamaya devam etmektedir!

Ali Tektaş

Eylemdeki Sloganların Dili -II-

1.) **"Hükümet şaşırma, sabrımızı taşırmayın!"** sloganının özellikle 12 bin Tek Gıda-İş Sendikası işçisinin "hak kaybı 4/C" uygulamalarına karşı Ankara'da gerçekleştirilen anlamlı eylemlerinde kullanıldığı görüldü. Şeker fabrikalarının özelleştirilmesiyle ortaya çıkan sorunları AKP genel merkezi önünde ve Türk-İş önünde protesto eden işçiler başbakan R. T. Erdoğan'ın "yan gelip yatıyorsunuz" sözlerine sınıfsal bir tepkiydi aslında.

Bu slogan burjuvaziye bir meydan okuma anlamı taşıyor. Fakat, söylemek durumundayız: Hükümet şaşırıyor. Sınıfsal çıkarlarının gereğini yerine getiriyor. İşçilerin sabırlarının taşması burjuvazi tarafından lafzen bir "tehdit" olsa da, sistemi silkeleyen bir tehdit yerine de geçmez. İşçilerin haklı, meşru, mevcut haklarını koruma eylemleri işçi sınıfının diğer kesimleri ve emekçilerin dayanışması ile güçlendirilebildiği zaman sendika bürokrasisini de, devleti de ciddi ciddi zorlamaya başlar. Ne zaman ki işçi sınıfının sendikal ve siyasal birliği gerçekleşir-sağlanır, tutarlı işçikitle hareketleriyle sistem sorgulanmaya başlar, kültürel çıkışlar yayılma istidadı kazanır, işte o zaman hükümetler şaşırmaya başlar.

2.) Günümüzün en sık kullanılan sloganlarından birisi de şudur: **"Gün gelecek, devran dönecek, AKP halka hesap verecek!.."**

Evet, doğrudur, elbette o günler gelecek, devran da dönecek, yalnızca AKP değil işçi sınıfı ve emekçi halkların talepleri karşısında düşmanca yerlerini alanların tamamı hesaplarını **"Halk Mahkemesi"**nde verecek. Bundan asla kuşkumuz yok.

Fakat beklenen günün gelmesi, devranın dönebilmesi ve hesapların sorulması için sendikal ve siyasal alanda mücadele eden birey, grup, çevre ve örgütlerin tutarlı-somut-birlikçi-anlamlı ve ileri bir adım atması gerekir-beklenir.

Bu sloganı dillendiren arkadaşlarımızın özel iyi niyetinden asla kuşku duymuyoruz. Fakat, teknelci sermayenin gündemini uygulayan AKP iktidarının kimden yana olduğu da açığa çıkmıştır. Evet gün gelmiş, devran dönmüştür. Sıra AKP'nin (aslında sağlı "sol"lu tüm burjuva partilerinin) halka hesap vermesine gelmiştir. Ancak; doğru oturup doğru konuşacaksak; bu türden bir hesabı sorabilmek için işçi sınıfının politikada etkin siyasî bir güç ve rol alması gerekecektir. İşçi sınıfının sendikal ve siyasî birliği gerçekleşmediği şartlarda sloganlarımızın etkisi de değerini yitirecektir.

3.) **"Krizin Faturasını Ödemeyeceğiz!.."** veya "Krizin Faturasını Patronlar Ödesin!.." slo-

ganı da ajitasyon olarak çok anlamlı, fakat yaşadığımız gerçeklikle pek ilişkili değil. Çünkü kapitalistler krizin faturasını işçi sınıfına, emekçilere, yoksul köylülüğe ve emekçi halklarımıza söke söke ödetmiştir. İşçi Sınıfı Hareketi ile Sosyalist Hareketin buluşup bütünleşerek anlamlı bir hareket oluşturamadığı, özetle; birleşik-güçlü-güvenilir ve donanımlı bir PARTİ'yi inşa edemediği şartlarda krizin faturası cenahımıza çıkarılmıştır / daha da çıkarılacaktır.

4-) **"Haklıyız Kazanacağız!"** Bu slogan V. İ. Lenin'in 1906'daki IV. Parti Kongresindeki Menşeviklere yenilgisi nedeniyle ağlaşanlara bu durumun geçici olduğunu söylediği: "Yoldaşlar, ağlaşmayın, mutlaka kazanacağız, çünkü biz haklıyız." uyarısından adapte edilmiş ve günümüzde önce bir sol akım tarafından kullanılmış ve giderek yaygınlık kazanmıştır. Tarihsel-sosyal haklılık sosyal pratikte doğru iş yapılarak kazanılıyor. Haklı olduğumuzu biliyoruz. Mutlaka kazanacağımız da kesin. Fakat tarihin önümüze koyduğu tüm sorunları nasıl aşacağımızı henüz yeterince bilmiyoruz. Bunu başardığımızda anılan sloganımız da yerli yerine oturtulacaktır.

İŞÇİ BİRLİĞİ

DİSK ve DİSK'in 1960-70'li Yıllardaki Sendikal Anlayışı

1960'lı yıllar, dünyada ve ülkemizde ulusal ve sınıfsal mücadelelerin yükseliş gösterdiği yıllardı.

23 Temmuz 1963'te grev hakkının yasallaşması ve işçi sınıfının bu hakkını sıkça kullanmaya başlaması ve Türk-İş'in hükümet ve işverenlerle anlaşarak grevleri kırma girişimleri, DİSK'e ulaşacak bir hareketlenmenin ilk nüvelerini oluşturur. Özellikle 1965'te Zonguldak Maden İşçilerinin başlattıkları grev ve Türk-İş'in bu grev karşısındaki tavrı, Türk-İş'in yapısı içerisindeki sendikalar arasında yoğun tartışmalara ve kaymalara neden olur. Türk-İş greve karşı çıkar ve yardım etmeyi reddederek burada "komünist parmağı"nın olduğunu ilan eder. Hükümet bu gerekçe ile Sakarya'dan getirdiği askerlerle saldırır. İşçilere açılan ateş sonucunda iki işçi ölür, yirmi iki yaralı ve on dört tutuklama ile sonuçlanır. Türk-İş'e rağmen bazı sendikalar grevi destekler. 1966 Şubatı'nda da, Kristal-İş Sendikası tarafından örgütlenen Paşabahçe işçilerinin grevi (31 Ocakta başlayan grev 83 gün sürdü ve 24 Nisanda sona erdi) karşısında Türk-İş'in ihanetçi bir tutum takınmasına karşı çıkan T. Maden-İş, Lastik-İş ve Basın-İş sendikaları Türk-İş yönetiminin 'görüş ayrılığı' öne sürülerek geçici olarak ihraç edilirler.

Türk-İş'ten geçici olarak ihraç edilen sendikalar, Bağımsız Gıda-İş ile de anlaşarak Temmuz 1966'da Sendikalar Arası Dayanışma (SADA)'yı oluştururlar. Geçici olarak ihraç edilen sendikalar, Türk-İş'ten tamamen koparlar. Türk-İş'ten kopan üç sendika ile Bağımsız Gıda-İş ve T. Maden-İş sendikası **13 Şubat 1967'de DİSK'i kurarlar.**

DİSK'in kurulması, yıllardır ağır baskı ve sömürü altında tutulan ve devlet sendikası Türk-İş tarafından aldatılan işçi sınıfının mücadelesine ivme katar. DİSK'in özellikle özel işyerlerinde ekonomik mücadeleyi militanca yürütmesi ve bu mücadele sonucunda kazanımlar açısından, Türk-İş'e fark atması, DİSK'in hem prestijini hem de gücünü önemli ölçüde artırır. Türk-İş'e tepki duyan birçok sendika, DİSK'e girmek için kıyasıya bir mücadele verir. Böylesine yoğun katılımlar sonucu 30 bin üyesi olan DİSK, 1970'le-re geldiğinde 270 bin üyeye yükselir.

DİSK'in Sendikal Anlayışı: DİSK, uluslararası reformizmin etkisi ile kendiliğindenci mücadelenin ürünü olarak ortaya çıkmıştır. DİSK, adının başındaki 'devrimci'liğe rağmen gerçekte bu özelliklere sahip olmamıştır.

Devrimcilik; Siyasî partilere ait ve siyasî bir söylemdir. DİSK ise bir sendikadır. Parti değildir. Devrimcilik; iktidarı hedefleyen mücadele çerçevesinde ele alınır ve ona göre değerlendirilir; devrimcilik aynı zamanda bir sistem sorunudur. Sistemin devrimci yoldan

değişmesine-dönüştürülmesine mücadelesine katılmaktır. Bu çerçevede baktığımızda DİSK'in 'devrimciliği' ML anlamda bir devrimcilik değil, reformculuktur. Kapitalizmdeki kimi olumsuzlukların ortadan kaldırılması ya da törpülenmesi noktasında mücadele vermesine rağmen, bu mücadeleyi sistemin nihai olarak aşılması mücadelesine vardırılmamaktadır. Çünkü DİSK bu kurmaylık görevini gerçekleştirebilecek İşçi Sınıfı Partisi güvencesinden yoksundur.

DİSK yaptığı 'devrimci' çağrışımına ve pek çok eksiğine rağmen işçi sınıfının sendikal birliği konusuna katkı getirmiştir.

Kuruluş bildirgesindeki tespitler bunun açık göstergesidir: Kuruluş bildirisinde şunlar belirtilmektedir: "...bugünkü gerici, ekonomik, sosyal ve politik ilişkilerin anayasa uyarınca değiştirilmesi anlamında" bir 'devrimciliği'.

Bildirgede ayrıca "anayasamızda yer alan ekonomik ve sosyal ilkeleri ortak inancı" olarak saydığını ve "işçi hak ve hürriyetinin anayasa çerçevesi içinde mutlaka elde edilmesi" hedefini koyuyordu. Görüldüğü gibi burada devrimciliğe yüklenen anlam, tamamıyla reformculuktur. Sistem değiştirilmeden sendikal alanda, sağlık alanında, eğitim ve kültür alanında reformlar hedeflenmiştir.

DİSK'in sendikal anlayışı, esas itibarıyla ücret ve bir takım haklarla sınırlandırılmış bir reformculuktur. DİSK, Türk-İş'in tersine işçilerin güncel talepleri uğrunda işçileri harekete geçirmiş ve bu mücadele çerçevesinde azımsanmaması gereken bir takım haklar da elde edilmiştir.

Aslında bu yaklaşım, 1956'larda yaşanan ayrışmalarda ülkemizde reformizmin temsilciliğine soyunan Türkiye İşçi Partisi (TİP) anlayışının sendikalara yansımından başka bir şey değildi. TİP bu anlayışıyla, sosyalizme parlamenter mücadeleyle varılacağını ileri sürerek işçi sınıfını iktidar hedefinden uzaklaştırarak, belli düzeyde tutmayı başarmıştır.

DİSK'in sendikal anlayışı, esas itibarıyla ücret ve bir takım haklarla sınırlandırılmış bir reformculuktur. DİSK, Türk-İş'in tersine işçilerin güncel talepleri uğrunda işçileri harekete geçirmiş ve bu mücadele çerçevesinde azımsanmaması gereken bir takım haklar da elde edilmiştir. DİSK, bu hedefleri gerçekleştirmek konusunda aktif eylemliliğinin yanında, yoğun bir iç çalışma da yapmıştır. Sonuçta daha iyi bir ücret ve daha iyi çalışma koşulları elde edilmiştir. Ancak, DİSK hiç bir zaman için iktidar mücadelesinin öznelereinden biri olamamıştır.

DİSK, kimi noktalarda Türk-İş'ten kopuş yapamamıştır. Bu konudaki en somut gerçek, yönetenlerin iş başlarına gelmelerindeki yöntemlerde görülür. DİSK, 'üreten biz, yöneten de biz olacağız' sloganına rağmen gerçekte bürokratik yapıyı yıkamamıştır. Yöneticilerin büyük bir kısmı Türk-İş'teki gibi büyük oranda atamayla gelmiştir. Oysa sınıf sendikacılığıyla diğer sendikal biçimler arasında en önemli fark olması gereken, yönetenlerin seçimle iş başına gelmeleri, DİSK içinde pratik olarak uygulanamamıştır. Yöneticilerin işbaşına gelmesi noktasında Türk-İş'le karşılaştırıldığında aralarında önemli bir farkın olmadığı görülür.

Türk-İş, "gelen ağam, giden paşam" anlayışıyla gelen tüm hükümetlerle anlaşmış ve sınıf hareketini sisteme bağlamaya çalışmıştır. Şüphesiz DİSK bunu yapmamıştır ama sınıf dinamizminin siyasallaşma eğilimi karşısında tavrını sistemden yana koymuştur. Bu anlamıyla 1970 - 15-16 Haziran Direnişi karşısındaki tavır bir tesadüf değildir. Benzeri eğilimin olumsuzluğunu 70'li yıllarda da görmekteyiz. Bu dönemde bazı ilerici sendikaların faaliyetleri bizzat DİSK yönetimi tarafından engellenmiştir. Sendikaların feshedilmesi bu yöndeki uç noktadır.

DİSK'in ekonomik mücadelede oynadığı rol ve devlet sendikacılığını sarsması, devlet tarafından önünün kesilmesini gerektiriyordu. Devlet ekonomik zeminde gelişen militan bir sınıf hareketinden ürkmüştür.

Fakat asıl sorun, DİSK'in kendi perspektifi noktasında yaşanmıştır. DİSK, ekonomik alandaki mücadeleyi militanca yürütmesine karşın sınıfın siyasal talepleri karşısında hep ürkek davranmıştır. Sınıfın ekonomik-demokratik talepleri alanında gösterdiği yürekliliği siyasal mücadelede gösterememiştir. DİSK'in devrimci politik mücadeleyle ilişkisi ilk dönemlerde sosyalizm adına konuşan, fakat burjuva sosyalizmin etkisinde kalan I. TİP'e yaslanmış ve oy vermiştir. Diğer dönemlerinde ise tamamıyla sosyal demokrasiyi savunmuştur. Bu anlamıyla DİSK iktidar mücadelesi yürüten devrimci öznelerle bağlantılı olmamıştır.

DİSK, Türk-İş gibi "partiler üstü politikayı" benimsememiştir ama en iyi durumda I. TİP'e, sonraları ise CHP'ye yaslanmıştı.

DİSK'in 12 Eylül 1980 askerî-cunta tarafından kapatılıp yeniden açılması ve sonrasında (günümüze kadar) izlediği politikalar başka bir makale konusu olduğundan şimdilik ona girmiyoruz.

Akman Eriş Hannaoğlu

Tayyip oyalamasın açılım-maçılım diye. Birlik olursak biz açılım yapacağız Tayyip'e" diyerek eylemin verdiği sınıfsal bilinci konuşturmuştur.

Bu tekil örnekleri çoğaltacak daha pek çok demec vardı.

Sınıflar mücadelesinin ne demek olduğunu görmeye çalışan TEKEL İşçisinin "sınıfsal sol duygusu" ile verdiği dersi iyi anlamak durumundayız.

"Laik-Şeriat" ve Kürt-Türk düşmanlığına-kışkırtmasına dayalı sahte gündemi işçi sınıfı bozmuş, sınıf temeline dayalı asıl gündemi dayatmıştır.

Kürt kökenli proletaryanın sınıf kardeşleriyle eyleme renk katması, sosyal sınıf olgusunun öne çıkışı AKP'nin TEKEL Direnişi karşısındaki ideolojik yenilgisini hazmedemeyerek; "Bunlar PKK'li." diyerek şovenizmi kışkırtma şantajına başvurup işçilerin birliğini bölmeyi denemiştir.

Burjuvazinin küfür niyetine kullandığı "peka-ka" söylemli şantajı direnişteki işçiyi bölmeye yetmemiştir.

* * *

TC'nin tarihi işçi sınıfının sendikal ve siyasal örgütlenmelerine getirilen yasaklanmalarla doludur. Günümüzdeki "kapitalist anarşi" dediğimiz düzen zaten başka türlü kurulamazdı.

İşçi sınıfının sendikal ve siyasal özgürlüklerini kullanmasının engellenmesiyle T.C.deki finans-kapitalin palazlanması gerçekleştirilmiştir.

Diğer yandan Sıkıyönetim, OHAL ve günümüzde çok tartışılan EMASYA vb. yöntemler olmadan rejim ve sistem bir türlü ayakları üzerinde duramıyor.

Burada anlamlı bir örnek verebiliriz: 1950 yılında Çalışma Bakanlığı Müsteşarı Fuat Erciyes: "Grev isteyen işçinin Türklüğünden şüphe ederim!.." diyebilmiştir.

Bakanlar Kurulu: "Millî Güvenlik" ve "kamu yararı" gibi gerekçelerle, son derece kısıtlanmış sendikal haklara ve grevlere de yasaklar getirilebilmektedir.

Öte yandan sistem; İşçi sınıfının bilincini bulandırmak için, işçi sınıfı yerine liberal, reformist, postmodern "sol" akımları, demokrat ve sosyalist geçinen sendikaları, partileri de piyasaya sürmüştür.

Çevrecileri, eşcinselleri, feministleri, militarizme karşı çıkanları ve savaş karşıtlarını da işçi sınıfı ile aynı kategoriye koyan bilimsel öğreti dışı akımlar da bilinçli olarak sahneye sürülmüştür.

Bu coğrafyada modern sosyal sınıflardan Proletarya-Burjuvazi yerine, sosyal sınıf ve sosyolojik emekçi halklar gerçekliği dışında politika yapılmak istenmektedir. TEKEL İşçisi eylemleriyle tutulacak **Ana Halka'nın** ne olduğunu da öğretmiştir. Elbette anlayana!..

Güncel politikada "devlet", "barış", "demokrasi", "cumhuriyet" gibi terim ve kavramların

ideolojik ve sınıfsal anlamları sinsice gizlenerek yapılan tartışmaların tamamının birer palavra olduğunu TEKEL İşçisi meşru ve yasal direnişiyle herkese öğretmiştir.

AKP iktidarı; IMF'nin "kamu harcamalarını azaltın" direktifleri doğrultusunda işçi sınıfının kazanılmış haklarını gasp etmektedir.

Özelleştirmelerin doğrudan işçi sınıfına karşı olduğu meselesi işçi sınıfına yeterince anlatılmamıştır.

"Devlet sendikacılığına" endeksli sendika konfederasyonlarının da işçi sınıfının bu eyleminin yaygınlık göstermemesi, "Genel Greve" dönüşmemesi için çeşitli yol ve yöntemlere başvurduğu gözlerden kaçmamıştır.

İşçi sınıfının sendikal ve siyasal birliğinin bir türlü gerçekleştirilemediği bir ortamda genel grev, hak grevi, siyasî grev vb.leri ilkeli ve dürüst biçimde tartışılmamaktadır.

Genel Grev kararı verip işçi sınıfına kurmaylık yapacak bir **PARTİ** yoksa, henüz üretilmemiş ise, tüm "genel grev" çağrısı yapanların ("özel iyi niyetlerine" rağmen), işçi sınıfına zarar veren anarşizan yöntemlere kayması doğaldır.

Sendika bürokrasisi zaten kapalı mekânlarda pasif "Açlık Grevi" eylemi önererek kütleli sokak eylemlerinin önünü kesmiştir. "Ölüm Orucu" gibi çaresizlik içeren eylem girişimleri aşılmalıdır. Ayrıca, işçilere kefen giydirilmesi, soyunup dökülme eylemleriyle "işçi sınıfının kendisi için sınıf olma" bilinci köreltilmek istenmektedir.

TEKEL İşçisinin haklı direnişi ne magazinleşmeye ne de sansasyona getirilecek bir eylemdir. Artısı ve eksisi ile değerlendirilmelidir.

TEKEL İşçisi eylemlerde sarkan yanırları

şürmüştür.

AKP ile çelişkileri olan gerici-ırkçı-şoven örgütler de TEKEL İşçisinin eylemine aklınca "sahip" çıkmıştır?!..

İşçi-kitle hareketlerine çeşitli niyetlerle katılan siyasî sol akımlar TEKEL İşçisinin eyleminden nasıl bir ders ve sonuç çıkaracaktır? Çıkarabilecek midir?

Nasyonal solcular, emekli ve emeksiz paşalar, Ergenekoncular, resmî ideolojiye bulaşmış Sol geçinen şoven ve sosyalşoven akımlar, liberal ve postmodern "sol"lar hangi yüzle TEKEL İşçisinin eylemine eklenip nağmeler düzmeye yeltenmiştir?

"Tutarlı-amaçlı-somut bir demokrasi mücadelesi" ile "Tutarlı-amaçlı-somut bir iktidar mücadelesini" atbaşı götürmekten uzak "Pankart Solcusu" akımlar açığa düşen politikalarından vazgeçerek nasıl bir yol izleyecektir? İzleyebilecek midir?

İşçi sınıfı hareketine faydacı biçimlerde tutunmaya çalışan "sol" grupların "gel bana biat et" mantığı bir kez daha iflas etmiştir.

4 Şubat 2010 eylemi ise, daha çok "dayanışma grevi" niteliğinde gerçekleştirilmiştir. Sokağı deneyen bu türden eylemler daha görkemli gerçekleştirilebilirdi. Sermaye sınıfına karşı yapılan tüm eylemlerin sosyal meşruiyeti ve devrimci yasalılığı vardır.

İşçi sınıfının sendikal ve siyasal birliği davasının arkasında duran **İŞÇİ BİRLİĞİ** Gazetemiz; TEKEL İşçisinin tarihsel anlamı büyük olan Direnişi ile ilgili tüm sorunların takipçisi olacak ve "İşçi Sınıfının Sendikal ve Siyasal Birliği" sorununu sulandırmaya yönelik tüm akımları bundan böyle de "politik açığa vurmaya" devam edecektir.

TEKEL İşçisinin taleplerinin yerine getirilemeyişinin düğümü buradadır. Direnişin yaygınlık gösterememesinde, Genel Grev türünden eylemlerin önünü kesen sendika bürokrasisi ile Sol "Cenahımızın" politikasızlığı bundan böyle de tartışılacaktır.

İşçi sınıfı ile emekçileri sermaye sınıfının saldırısından kurtaracak biricik hareketin oluşturulması devrimcilerin, Komünistlerin önündeki en büyük görevdir.

Sırrı Öztürk

Vatan için...

Ünlü Fransız edebiyatçı Anatole France demiş ki: "Vatan için öldüğünü sanırsın, sanayiciler için ölürsün." Türk "Manken İş kadını" Eyşan Özhim ise şöyle diyor: "Ben çok duygusalım inanır mısınız? iki tane asker ölünce ağlıyorum!"

Sanayicilerin, büyük "işadamları" ve "işkadınlarının" sahibi olduğu medya organlarının günde yüzlerce defa hiç bıkmadan tekrar ettikleri bütün o "vatan-millet-sakarya" edebiyatının gerçek anlamını özetlemek için bu iki cümleyi altalta yazmak yetiyor da artıyor...

'Bu Eylem Kaybedilirse Gelecekteki Nesiller Kaybetmiş Olacaktır'

2 aydır şanlı bir direniş örneği gösteren Tekel İşçilerinden bir işçi ile yaptığımız röportajı konunun hassasiyeti ve bu direnişe verdiğimiz önem nedeni ile uzunluğunu dikkate almadan olduğu gibi yayınlamayı uygun buluyoruz.

İ. B.: Kendinizi tanıtabilir misiniz?

Adım, Ahmet Alpaslan. 42 yaşındayım ve TEKEL işçisiyim. Lise mezunuyum. 2 çocuk babasıyım; çocuklardan biri ilkokul 3. sınıfa, diğeri 8. sınıfa devam ediyor.

İ. B.: Kaç yıldır çalışıyorsunuz ayrıca hangi sendika ve federasyona bağlısınız?

Ahmet Alpaslan (A. A.): 20 yıllık TEKEL işçisiyim. 18 yıl Adana TEKEL Sigara Fabrikasında sonrasında 2 yıl önce TEKEL Yaprak Tütün İşletmesine gönderildim. Adana Yaprak Tütün İşletmelerinde aynı özlük haklarımızla çalıştık. Aynı ilde bazı arkadaşlar çevre illerine gönderildiler, sonraları geri getirildiler.

Türk-İş'e bağlı Tek Gıda-İş Sendikasına bağlıyız.

İ. B.: TEKEL'de yaşadığınız sıkıntılar ve eylemler ne zaman başladı?

A A: Yaklaşık 4 yıl önce özelleştirmelerle birlikte eylem sürecimiz başladı. İlk ihaleye çıktığında tekliflerin yetersiz olması gerekçesiyle satış gerçekleşmedi; iptal edildi. İhaleye çıkmadan önce, özelleştirme kararıyla birlikte eylemlerimiz başladı.

İhale iptal edildikten sonra 3 fabrikanın (Adana, Malatya ve Bitlis sigara fabrikaları) kapatılması için karar alındı.

Bu kararın alınmasından sonra 40 gün işyerimizi terk etmedik; yani Adana TEKEL Sigara Fabrikasında kaldık. Fabrika işgali sürecinde Cumhuriyet tarihinde bir ilk gerçekleşti. İktidar tarafından 3 fabrikaya ilişkin kapatma kararı geri alınmak durumunda kaldı. Bu fabrikalar önce

özelleştirmeden çıkarılıp kapatılmak istendi. Direnişten sonra kapatılma kaldırılıp özelleştirme kapsamına alındı.

Sonra farklı boyutlarda eylemlerimiz oldu. Bunların içinde:

- Tayyip Erdoğan'ın Adana'ya gelişi sürecinde yolunu keserek protesto etmek,

- Farklı zamanlarda Adana'ya gelen bakan ve AKP milletvekillerini protesto etmek,

- AKP milletvekili Ziyaettin Yağcı'nın Akdeniz adlı yerel TV'de asılsız iddialarda bulunması üzerine Akdeniz TV'nin basılması ve AKP'li milletvekilinin konuşmasını engellemek,

- Sendikalarımıza giderken yürüyüş ve miting yapmak,

- AKP'ye doğru protesto yürüyüşlerinde bulunmak,

- Demokratik kitle örgütleri ve emek platformuyla bir bütünlük oluşturularak ortak eylemler geliştirmek,

- Ülke içinden ve dışından destekler geldi. AKP dışında tüm partiler bizleri destekledi. Yol-İş, Tüm-Tis, Şeker işçileri ve TMMOB'dan destek geldi. Ayrıca KESK'ten maddî ve manevî destek gördük. DİSK gelip açıklama yaptı ve genel greve hazır olduklarını açıkladı. Cuma günleri 1 saatliğine iş bırakılıyor ve yurt çapında destek alıyoruz. Yurtdışından da destekler geldi. Latin Amerika'ya bile sesimizi duyurduk. Latin Amerika'nın çeşitli ülkelerinin ilerici kişi ve kuruluşlarından destek ve tebrik mesajları aldık.

İ. B.: Daha yakın döneme gelecek olursak...

A A: Daha yakın dönem Ankara sürecidir. Sorunlarımızı dile getirmek için Ankara'ya gittik ve AKP genel merkezi önünde eylemlere başladık. O gece akşamlamak üzere spor salonlarına yönlendirildik. Sabahleyin Valilik kapılarının açılmaması ve herkesin geldiği otobüse bindirilerek memleketine geri gönderilmesi doğrultusunda

polislere talimatları vermiş. İşçiler olarak bu duruma müdahale ederek ve polise rağmen kapıları kırıp dışarı çıktık. Bir kısmımız AKP genel merkezinin bulunduğu yere vardı, bir kısmımız saldırılar nedeniyle ulaşamadı. Sendika bizleri Abdi İpekçi Parkına yönlendirdi. Abdi İpekçi Parkında polisler tarafından barikatlarla ablukaya alındık. Ancak sendikaya rağmen AKP genel merkezi önündeki işçi kardeşlerimizle birleşmeye karar verdik. Barikatları

zorlanmaya başlanınca polis işçilere saldırdı. O anda polisin barikatları aşılamadı. AKP'nin önündeki 2000 kadar arkadaşlarımız 6-7 km yürüyerek Abdi İpekçi Parkında birleştik. 7000 işçi kaldık. Eylemimiz Abdi İpekçi Parkında sürmeye başladı. Ankara valiliği 3 gün dayanabildi. Abdi İpekçi Parkını terk etmemiz istendi; biz terk etmek istemedik. Polis bizlere saldırdı. Önce taziyelikli su ve biber gazı sıktılar. Ardından dört bir taraftan gaz bombası atılmaya başlandı. Bu saldırılar üzerine birçok arkadaşımız göle atlamak durumunda kaldı. Saldırıda birçok arkadaşımız yaralandı, kriz geçirdi. Gaz saldırısından bir arkadaşımız felç oldu (Yanılmıyorsam Bitlisli bir arkadaş). Sonra dağıtıldık. Sendikanın talebiyle Türk-İş binasının önünde karargâh kurduk. Orayı terk etmiyoruz. Bugün itibarıyla 30 gün. Eylemlerimiz özlük haklarımızı alıncaya dek sürecek ve biz diyoruz ki "Ölmek var, dönmek yok!"

Bu mücadelemiz sürerken hükümet 4-C'de "iyileşme" yaptı. 4-C de 600 TL. alan bir işçi öğrenim durumuna göre 856 liraya çıkarıldı. Bunun yanında çalışma süresi 10 ayken 11 aya çıkarıldı. Ama bu 11 ay çalıştıracağı anlamına gelmiyor. En az 2 ay en çok 11 ay. Devletin insafına kalmış bir şey.

İ. B.: Başbakan sizin için iki ilginç şey söyledi: Biri "yan gelip yattığınız, diğeri "yetim hakkını TEKEL işçisine yedirmeyeceğini" belirtti. Gerçekten siz yan gelip mi yatıyorsunuz, yetim hakkı mı yiyorsunuz?

A A: Biz bu zamana kadar yan gelip yatmadık. Balyalar var. İşin fazlalığından dolayı yıllık izni olan arkadaşlar izne gönderilmediler. Bu nasıl yan gelip yan yatmadır.

Biz yetim hakkı da yemedik. Çalışarak kazandık ve emeğimizle kazandığımızı yedik. Başbakanımız yetimin hakkını arayacaksa oğlu Bilal'in Gemisinde arasın.

İ. B.: Basın-yayın organlarından izlediğimiz kadıyla TEKEL işçilerin büyük bir kısmı Tayyip'in AKP'sine oy vermiş. Şimdi AKP özlük haklarınıza saldırıyor ve sorunlarınızı canlı olarak onlara duyurmak için AKP genel merkezine doğru yürüdüğünüzde saldırıya uğruyorsunuz. Bu noktada neler düşünüyorsunuz?

A A: AKP'ye oy veren arkadaşlar, inançlarını temsil eden ve sorunlarını çözecek parti olarak gördükleri için AKP oy vermişlerdir. Yaşadığımız süreç AKP'nin dinle imanla, hakla hukukla bir alakasının olmadığını, emperyalistlerin ve sermayenin partisi olduğunu görmüş olduk. İşçiler olarak emek dostlarının ve düşmanlarının kim olduğunu pratikte görmüş olduk. Bugün bir tek işçiye dahi AKP'nin işçi-emek yandaşı olduğunu kabul ettiremezsiniz. Bir musibet bin nasihat hesabı. İşçiler bir daha AKP'ye oy vermeyeceklerini net olarak belirtiyorlar.

İ. B.: Yaşamakta olduğunuz gelişmeler karşısında sendikanızın tutumunu nasıl değerlendirirler?

devamı sayfa 11'de

TEKEL İşçileri Direnişi Nasıl Yorumluyor?

A A: Tek kelimeyle söyleyeceksek sendikamızın tutumu yetersiz. Sendikamız alkol özelleşirken gıkını çıkarmadı. Ülkede diğer özelleştirmeler yaşanırken yine sessiz kaldı. Sigara ile son eylemlerin motoru da sendika değil, işçidir. TEKEL işçi sendikayı önüne katarak hareket ettirdi. Yoksa bunlar orayı dağıtacaktır.

İ. B.: Özelleştirme saldırısı son 10 yılda hızını artırsa da 30 yıldır demoklesin kılıcı gibi başınızın üstünde sallanıyor. Sendikamız üyelerine bu yönde gereken eğitimi verdi mi. Olası saldırılar karşısında yol gösterici oldu mu?

A A: 1980'lerden bu yana saldırılar olmasına karşın sınıfı bu yönde eğitmek doğrultusunda bir çalışma yürütmedi. Hak gaspları karşısında gerekli hassasiyeti göstermedi. Çok önceleri SEKA direnirken biz işçi sınıfı olarak gidip destek verelim dedik. Sendika bunu engelledi. Bunun için destek veremedik. Sonuç olarak Tek Gıda-İş ve Türk-İş hak gaspları karşısında önemli bir iş yaptıkları söylenemez.

İ. B.: Şu ana kadar yaşanan gelişmeler Tayyip iktidarının istemlerinizi dikkate almaması büyük olasılık olarak görülüyor. Bu durumda ne yapmayı hedefliyorsunuz?

A A: Özlük haklarımız verilmeye kadar eylemimiz devam edecek. 15 Ocakta oturma eylemimiz, 16'sında büyük mitingimiz olacak. Çoluk çocuğumuzla Garajlardan Sıhhiye'ye kadar yürüyeceğiz. Sonuç alamazsak Bayındır sokaktaki Türk-İş önünde oturacağız. Yine olmazsa açlık grevine başlayacağız. Sonuç vermezse ölüm orucuna gideceğiz.

Önceki Özlük Hakları ve Yapılmak İstenenler:

- Aylık 1250 ile 1350 TL. alıyordum. Yeni uygulamaya göre maaşım 850 TL'ye iniyor.

- 30 iş günlük ücretli izin kaldırılıyor.

- 1 ay ücretsiz zorunlu izin veriliyor. Ancak kalan 11 ayda çalışacaksın denmiyor. En az 2 en çok 11 ay çalışacaksın deniyor. 2 ay sonrası patronun (devletin) insafına kalıyor. Ayrıca çalışılan süre içinde 3 yakın İl'e gönderebilirler.

- Kıdem tazminatım vardı. Yeni 4-C ile elimden alınıyor.

- Sağlıktan tam anlamıyla yararlanamaz oluyorum. Örneğin hastanede 20 gün yatarsam sadece 2 gün ödeniyor. Diğer 18 gün ödenmiyor.

- Sendikal haklarım elimden alınıyor.

- Toplu sözleşme hakkı elden alınıyor.

- Daha önce 8 saatin dışında çalıştığım da mesai alıyordum. Yeni yasaya göre 16 saat çalışsak ta mesai alamıyoruz.

İ. B.: Teşekkür ediyoruz.

A A: TEKEL işçileri adına ben teşekkür ediyorum.

Sermayenin saldırılarına karşı tekel direnişi 1 ayı aşkın süredir Ankara'nın soğuşuna karşı devam etmekte. Ankara emekçilerinin de yoğun desteyle devam eden direniş 3 günlük açlık greviyle sürüyor.

Amasya Gümüşhacıköyü'nden direniş işçisi Birol Dost sorularımızı şöyle cevaplıyor:

İŞÇİ BİRLİĞİ: Direniş sizin için ne anlam ifade ediyor?

Benim geleceğimi temsiz ediyor. Bıçak kemiğe. Çocuklarım direnişe başladığımız ilk günler "baba ne zaman geleceksiz" diyorlardı. Şimdi ise "sakın gelme hakkını alana kadar" diyor.

Bu direnişle ben kimin dost kimin düşman olduğunu anladım. Önceden TV.lerde eylem yapanları kendime çok uzak bulur hatta kızardım. Şimdi ise bize yapılanlar sonrası eylem yapan insanları haklı buluyorum.

Ben bu direnişe baş koydum ölüm köyüme gider ama yinede buradan ayrılmam.

Tayyip Erdoğan TV.ye çıkıp bizlerin 3 bin TL. aldığımızı söylüyor. Tamamen yalan. Ben 1.200 TL. alıyorum. Bordrolarımı meclise faksladım. Ama hâlâ yalan söylüyorlar. Gözlerimizin içine bakarak.

Buradan tüm Ankara halkına teşekkür ederim. Bizi ilk günden beri yalnız bırakmadılar. Sınıf dayanışması asıl bizi yaşatan. Teşekkür ederim.

Amasya Gümüşhacıköyü'nden Mehmet İmam:

İŞÇİ BİRLİĞİ: Sizin söylemek istediğiniz bir şey var mı?

Kararlıyız. Hakkımızı almadan dönmek yok. Şu anda 104 arkadaşımız açlık grevinde. Arkadaşlarımızın başına gelecek her şeyden patron Akrep PARTİSİ sorumludur.

Buradan tüm emekçilere sesleniyorum. Bizim direnişimiz tüm işçi sınıfının direnişidir. Eğer biz kaybedersek binlerce 4-C mağduru ortaya çıkacak. Bu dava artık bizim değil sizin davanız. Sınıf dayanışması bizi güçlü kılar. Ankaralı emekçiler üzerine düşeni fazlasıyla yapıyorlar. Varolun.

Amasya Gümüşhacıköyü'nden Sedat Simav:

Evde çocuklarım aç. Hepsinin psikolojisi bozuldu. Bunun suçlusu ben değilim. Bunun suçlusu AKP'dir. Bu düzendir.

Biz burada kardeşliği gördük. Kürd'ü, Alevi'si, Laz'ı, Çerkes'i hepimiz burda tekiz. Tayyip

açılım diyor. Gelsin de açılım neymiş görsün. Ne yalan söyleyeyim buraya gelene kadar Kürd arkadaşlara önyargım vardı. Ama bakın (üstündeki Diyarbakır spor atkısını göstererek) şimdi omuz omuzayız ekmeğimiz için. Tayyip oyalanmasın açılım maçı diyen. Birlik olursak biz açılım yapacağız Tayyip'e.

Mustafa Uçar (Tek Gıda-İş Sendikası Samsun Şube yöneticisi):

37 gündür buradayız ve hakkımızı almadan bir adım bile geri gitmeyeceğiz. Bizi bu hale getiren devlettir.

Devlet depolarındaki tütünleri yakıp geri kalan tütünü yurtdışına çok ucuza sattı. Daha sonra tütün işçilerinden tütün almadı. Amaç yurt dışından gelecek tütünlerin önü açmaktır.

Ben 19 senelik tütün işçisiyim. Gözlerimin önünde bir kuruluş nasıl peşkeş çekilir? İşçi nasıl ölüme mahkum edilir? Hepsine tanıklık ettim. Ama artık bıçak kemiğe dayandı. Biz buraya yan gelip yatmaya gelmedik. Hakkımız almaya geldik. Tüm emek dostlarıyla sınıf kardeşlerimizle bu süreci devam ettireceğiz. Sizin gibi demokrat ilericiler basın hep yanımızda fakat devlet güdümlü basını aleyhimize kampanya açmış durumda. Zaman gazetesi yazarı Hüseyin Sümer bize "şimdi birileri ısrarla çalışmadan yüksek maaş almak istiyor" dedi. İktidarın bu yalaka paçavra gazetesi onurlu TEKEL işçilerine iftira atmakta. Burdan onlara sesleniyorum; "yan gelip yatan senin kağıt parayı ödeyen iktidar ve onun ortağı AKP'dir. "İktidar uşakları bu gazeteler bizim onurlu geleceğimize gölge düşüremezler. Burdan tüm Ankara halkına teşekkür ederim.

Tek Gıda-İş Sendikası örgütlenme sekreteri Gürses Köse:

Bizleri gaz bombası, lağımlardan çekilen tazyikli su ile karşılayanlar bilmeli ki bu kavga yeni başlıyor. İçeride 104 işçi bunun 15 kadın olmak üzere açlık grevindeler. Eğer bu süre zarfında bir adım atılmazsa 6 bin işçiyle açlık grevine gideceğiz. Burdan tüm emek dostlarına sesleniyorum; sokağa çıkalım, gün birlik ve sınıf dayanışmasının günüdür. Sendikamızın çağrısıyla Türkiye'nin dört bir yanından geldik. Hakkımızı almadan geri dönmek yok.

İşçi Sınıfı saldırılara en güzel cevabını veriyor. Direniyor. Ankara'nın her köşesinden gerek örgütlü gerekse bireysel destekler alıyoruz. Bu da bize sınıf dayanışmasının ne kadar önemli olduğunu gösterdi. Bu direnişten çok şey öğrendik.

Röportajı Ankara'dan İŞÇİ BİRLİĞİ Gazetemizin muhabirlerinden Mahir Kankal yaptı.

'Kiralık İşçi' Tasarısı Geri Çekildi Ama...

21 Ocak 2010 tarihli haberlere göre "Mesleki Anlamda Geçici İş İlişkisi" adı altında İş Kanunu'na getirilmek istenen ve Özel İstihdam Büroları'na geçici işçi kiralama yetkisi tanıyan madde, Çalışma Bakanı tarafından torba yasa tasarısının metninden çıkarıldı. Buna gerekçe olarak da "tasarının olgunlaşması" için çalışılacağı, daha sonra tekrar gündeme getirilebileceği gösterilmiştir. Bunu "Sizi kazıklayacağız daha uygun bir anı kolluyoruz" diye okumak yerinde olur. Çünkü TÜSİAD, 5 Mayıs 2008 tarihli yazılı "görüş"ünde bu isteğini, daha doğrusu emrini açıkça dile getirmiştir.

Bu değişiklik yürürlüğe girerse işverene (patrona-kapitaliste) işçileri daha da rahat sömürmek için "yeni ufuklar" açacaktır. Peki, bunlar ne olabilir?

Değişikliğin tasarıdan çıkarılmasından hemen sonra, 22 Ocak 2010'da, İstanbul'da bu yasa tasarısı ile ilgili, daha önceden İstanbul Barosu tarafından planlanmış bir panel düzenlendi. Panele işçi ve işveren kesimlerinin avukatlarıyla bir öğretim görevlisi konuşmacı olarak katıldı.

Bu panelde, TİSK'in avukatı Hakkı Kızıloğlu ve ayrıca Özel İstihdam Büroları Derneği'nin bir temsilcisi, işçi kiralamanın rekabet edebilirliği ve istihdamı güçlendirmek açısından kaçınılmaz olduğunu, herkesin bunu "kabul etmeye mecbur" olduğunu öne sürdü.

Diğer konuşmacılar, DİSK avukatı Necdet Okcan ve öğretim görevlisi Doç. Dr. Erdem Özdemir ise, bunun "genel bir kural" olarak benimsenemeyeceğini, böyle benimsenmesinin felakete yol açacağını, örnekler vererek kibarca belirttiler.

Tasarıda işçi kiralamanın hangi işkolunda uygulanacağına dair hiçbir koşul yer almamaktadır. Sadece bir işyerinde çalışanların "beşte biri"nin Özel İstihdam Bürosu'ndan kiralanan işçilerden oluşabileceği belirtilmiştir. Ancak asıl işyeri sahibinin, yani işçinin kiralandığı işverenin, işçi alacaklarından hangi durumlarda ne kadar sorumlu olacağı kesin bir biçimde belirtilmemiş, kaçamak ifadeler kullanılmıştır. Bu bürolar halihazırda fiilen faaliyet göstermektedirler. Yasa "olgunlaşmasını" tamamlayıp çıkarsa, işçi artık resmen asıl çalıştığı yerin işçisi değil, bir masa, en fazla bir bilgisayar, bir kaç dolaptan ibaret bir büronun işçisi olacak, bu büro işçiyi çalışacağı asıl işi yapan çeşitli işyerlerine kiralayacaktır. Böylece asıl iş sahibi, elini hem geçici işçinin hem de devamlı çalıştırdığı kendi işçisinin terinden ve kanından arındırılmış olacaktır.

Örneğin işe iade için gerekli olan otuz işçi çalışması koşulu değerlendirilirken, geçici işçilerin bu sayıya dâhil edilmeyeceği belirtilmiştir. Bu açıkça ayrımcılık ve hayvan muamelesi yapmak demektir. Yani 30 işçinin olduğu bir işletmede 2 kişi geçici işçiye diğer işçiler de işe iade talep edemezler. Bu durumda devamlı işçiler de geçici işçilerin aleyhine döneceklerdir.

Geçici işçi kiralandığı işyerinde en fazla (oda kâğıt üzerinde) 18 ay çalışabilir. Sözleşmesi "belirli süreli zincirleme sözleşme" sayıldığından işe iade isteyemez, iş güvencesinden yararlanamaz. O, ikinci sınıf insandır. Kıdem tazminatı, tasarıda, asıl işverenin işçiyi kiralayan istihdam bürosuyla birlikte sorumlu olacağı ücret vb. alacaklar arasında sayılmamıştır. Geçici işçinin iş kazası geçirmesi durumunda asıl işverenin sorumluluğu da açıkça belirtilmemiştir. Dahası işçi, alacaklarını almak için özel istihdam bürosuna gittiğinde ise büyük bir ihtimalle bir kapı ve bir duvarla karşılaşacaktır. Çünkü devletin Özel İstihdam Büroları'ndan istediği "teminat" 20.000,00 TL civarında günlük bir rakamdır. Bu ise çalışacak işçilerin alacaklarını karşılamaya doğal olarak yetmeyecektir.

Tasarıda işçi kiralamanın hangi işkolunda uygulanacağına dair hiçbir koşul yer almamaktadır. Sadece bir işyerinde çalışanların "beşte biri"nin Özel İstihdam Bürosu'ndan kiralanan işçilerden oluşabileceği belirtilmiştir.

Panelde konuşan Av. Necdet Okcan'ın da değindiği çok önemli bir nokta daha vardır. O da yasadaki eşitlik ilkesinin, tasarıda geçici işçiyle "işyerine yeni alınan işçi" arasında geçerli kılınmış olmasıdır. Böylece tasarı, açıkça işçi kıyımı için yol göstermekte, mevcut istihdam edilenleri çıkararak daha aşağı koşullarla çalışacak işçi almayı yada birincileri bu koşullara zorlamayı, sokakla sefalet ücreti arasında bir tercih "hakkı" sunulmasını teşvik etmektedir. "Yeni alınan işçi" asgari ücretle küllüstür makinelerde çalıştırılıyorsa, "geçici işçi"nin asgari ücret almasının ve aynı koşullarda çalışmasının eşitliğe aykırı olduğunu kim ileri sürebilir? İşverene bir kere daha sarılabileceği bir ip atılmaktadır: Yeni bir işçi kıyımı ve sefalette eşitlik. Burada işçiler hem bölünmekte hem de hepsinin birden yaşam koşulları kötüleşmektedir. Geçici işçinin düşük ücreti ve kötü çalışma koşulları, normal işçilerin de ücret ve diğer çalışma koşullarının kötüleşmesini kaçınılmaz olarak beraberinde getirecek, ya dayatılan bu koşulları kabul edecekler ya da işlerinden olacaklardır.

Konuşmacılardan Doç. Dr. Erdem Özdemir, özetle "fiilen varolan bir şeyi yasayla yasaklamak mümkün değildir, ancak sınırlama getirilebilir ve mutlaka getirilmelidir" diyerek, dünyanın diğer bölgelerindeki uygulamayla ilgili kısaca şu bilgileri vermiştir:

1- Bugün istihdam politikasında iki ana sistem vardır: Batı Avrupa ve Amerikan sistemleri. Batı Avrupa'da devamlı çalışma, yani sürekli (yasadaki adıyla "belirsiz süreli") iş sözleşmesi, iş güvencesi kuralıdır. Geçici iş ilişkisi ve işçi kiralama ise istisnadır. Amerikan sistemi ise işçilerin geçici sözleşmelerle çalıştırıl-

malarını ve istenildiği zaman herhangi bir tazminat ödenmeksizin işten çıkarılmalarına dayanır. Burada geçici işçi demek a-) Düşük Ücretle ve b-) "İstenmeyen işlerde" çalıştırılan işçi demektir. "Çekirdek" ve "kabuk" işçi ayrımı esas olarak Amerika'da ve Japonya'da uygulanan bu sisteme özgüdür.

2- Türkiye'deki çalışma sistemi batı Avrupa'ya daha yakındır ve devamlı çalışma, sürekli istihdam esastır.

3- Uluslararası Çalışma Örgütü'nün (İ.L.O.) verilerine ve çeşitli araştırma sonuçlarına göre:

- Geçici işçilerin çoğu 29 yaşın altında genç işçilerdir.

- Kalifiye işçi değillerdir (Yani işverenlerin bahsettiği "teknolojik gereklerle esnek istihdam biçimi, vs." palavradır).

- Çoğu başka iş bulamadığı için geçici işçiliği kabul etmiş kimselerdir.

- Çoğunluğunu erkekler oluşturmaktadır.

- Geçici işçilerin istihdamı, devamlı işçilerin işlerini kaybetmelerine yol açmakta, bunlar geçici işçilere düşman gözle bakmaktadır.

- Geçici işçiler çoğunlukla düşük ücretle çalıştırılırlar.

- İş kazalarına daha çok maruz kalan grup, geçici işçilerdir.

- İş güvencesinden yoksundurlar.

- İşçilik alacakları güvence altında değildir.

- Geçici işçilik, önceleri çalışma hayatına katılmak, devamlı ve güvenceli bir işte işçi olmak için bir basamak olarak görülmüştür. Ama bu insanlar hiçbir yere ilerleyememişlerdir!

- Sendikal haklar bakımından en geri işçi grubu geçici işçilerdir. Dünyanın her yerinde sendikasızdırlar ve hatta bazen grev kırıcı olarak kullanılmaktadırlar.

- Toplumdan dışlanılmaktadırlar. Kimi zaman kirada oturacak yer bile verilmemektedir.

4- Bazı ülkelerde, geçici işçilerin uğradığı iş kazalarının yüksekliği nedeniyle sınırlandırma getirilmiştir.

İşte dünya çapında "kiralık işçi"! İşte size fani yaşamınızda ihtiyaç duyabileceğiniz "geçici iş ilişkisi"! İş kazalarını protesto mu ediyordunuz? İşte size "iş güvenliği"!

Ve hepsini "kabul etmeye mecbur"sunuz: İşvereniniz öyle diyor. Çok daha önce, 5 Mayıs 2008 tarihinde yazılı olarak bildirdiği görüşünde TÜSİAD öyle buyuruyor.

Öyle mi gerçekten? Hayır öyle değil. Gerçek biz işçiler için bunun tam tersi: Biz mücadele etmek zorundayız!

'2.5 Milyon İşçi Sendikası'

(Basından)

"Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'nın (ÇSGB) 2008 Ocak ayı verilerine göre Türkiye'de 5 milyon 398 bin 296 kayıt-lı işçiden 3 milyon 323 bin 679'u sendika üyesi. Sendika hak ihlal-lerinin yoğun bir şekilde yaşandığı, sendikaya üye olan işçilerin sürgün edildiği, işten çıkarıldığı, sendikalar üzerinde patron ve hükümet tarafından çeşitli entri-kaların oynandığı Türkiye'de res-mî kayıtlara göre 5 milyon 398 bin 296 kayıtlı işçinin 3 milyon 323 bin 679'u sendikalara üye. ÇSGB'nin yılda iki kere yayınladığı verilere göre; en çok kayıtlı işçinin çalıştığı iş kolu inşaat sektörü. İş alanlarına göre çalışan işçi sayıları sırasıyla şöyle: İnşaat 761 bin 326; metal 671 bin 15; dokuma 583 bin 244; genel işler 491 bin 622; ticaret, büro, eğitim ve güzel sanatlar 436 bin 794; gıda sanayi 371 bin 98; konaklama ve eğlence yerleri 327 bin 929; petrol, kimya ve lastik 245 bin 877; çimento, toprak ve cam 173 bin 602; banka ve sigorta 157 bin 515; enerji 153 bin 29; kara taşımacılığı 139 bin 616; madencilik 137 bin 861; sağlık 102 bin 611; tarım ve ormancılık, avcılık ve balıkçılık 96 bin 682; ağaç 93 bin 908; deri 92 bin 692; deniz taşımacılığı 49 bin 509; basın ve yayın 48 bin 861; haberleşme 46 bin 253; kağıt 36 bin 133; hava taşımacılığı 33 bin 5; ardiye ve antrepoculuk 32 bin 781; milli savunma 31 bin 90; şeker 26 bin 513; demiryolu taşımacılığı 25 bin 838; gemi 16 bin 501; gazete-cilik 15 bin 391."

İŞÇİ BİRLİĞİ'nin Sözü: AKP ÇSGB'nin verileri hileli, saptırıcı ve yanıltıcıdır.

Enflasyon oranları, millî gelir hesaplamaları, hakikî işsizlik sayıları doğru değildir. Sigortasız ve sendikası çalışan işçilerle sistemin "kayıt dışı" dediği işçiler, yarım-istihdam edilenler, tarım emekçileri verilen işsizlik rakamlarında yoktur.

İşçiler ve emekçiler (kriz nedeniyle daha da azalmış olan) ceplerine giren paraya, pazarda oluşan fiyatlara bakarak enflasyon yorumu yapar.

Kriz kapitalizmin yapısından kaynaklanan bir krizdir. Burjuvaziyi temsil eden iktidarların/hükümetlerin izlediği işçi ve emekçi halk düşmanı politikalar, aslında uluslararası tekelleri sermayenin de çıkarlarını savunan NATO'cu, CIA'cı, IMF'ci, DB'ci, DTÖ'cü politikalarıdır.

İşsizlik ve pahalılık cehenneminde daha fazla yanan emekçilerin, yoksul köylülüğün ve işsizler ordusunun durumunu varın siz hesaplayın!..

72 milyonluk TC'de her yıl üretim ve iş yapacak çağa gelen 1.3 milyon öğrenci, emekçi insan iş istiyor. Okulunu bitiren, askerlik görevini yapan işçiler emek güçlerini satmak için kamu ve özel sektörlerin kapısında kuyruk oluyor.

Fakültesini bitirmiş beş inşaat mühendisinin ya da iktisatçıdan dördü işsiz. Türkiye'de Avrupa'nın toplam ihtiyacını karşılayacak sayıda işsiz ziraat mühendisi var. Vasıfsız işçiler, emekçiler devletten-sermaye sınıfından ekmeğini talep ediyor. Alınan cevap: İş yok!..

Çalışma Bakanlığı işsizlik oranlarını hesaplarırken evlerde oturan eş ve çocukları asla hesaba katmamaktadır. Genç bir nüfusa sahip TC'de hakikî işsizlik oranı nüfusun altıda biridir. Yani yaklaşık ekli haber bülteninden 10-12 milyon insan işsizdir. Devlet gerçek işsizlik oranlarını gizliyor.

TC'de 22 milyon çalışan insan var. Çalışan insanlarımız örgütsüz ve güvencesiz.

Uluslararası tekelleri sermayenin kucağında TC'de, daha özlü bir ifadeyle kapitalist anarşinin hâkimiyetindeki avantajlar-yağmalar düzeninde, işsizlik sorunu asla çözüme kavuşturulmayacaktır.

Özellikle de Kürt illerinden metropollere göçe zorlanan bizim insanlarımızı varoşlarda "yedek iş gücü -rezervi-" (işsizler ordusu) olarak elde tutmaktadır. "Yedek iş rezervi" kapitalizmin işçi sınıfı üzerinde kullandığı "önemli" bir silahtır. Bu silah sayesinde sermaye, işçilere ve emekçilere çıkarına uygun politikaları dayatmaktadır. "Yedek iş gücü -rezervi-" ne kadar çok sayıda ise, iyi kötü bir iş bulmuş, sigortalı ve sendikalı olmuş işçi sınıfının demokratik ve ekonomik haklarını kullanmasının önündeki engeller de o oranda büyür.

Devletin verdiği rakamlara göre 2.5 milyon işçi sendikasızmış! 2008 yılında toplu iş sözleşmesi imzalayanların sayısı 650 bin ise, sistemin bilinçli baskı ve terörüyle kelaynak kuşları misali nesli tükenmekte olan sendikalı işçilerin sayısını artık hiç sormayın.

TC'de 3 milyon kamu emekçisi bulunmaktadır. Fakat bu 3 milyon emekçinin yalnızca 1 milyonu sendikalıdır. Kamu emekçileri bilinçli bir yöntemle onlarca sendikaya bölünmüştür.

TC'de 10 milyon işçi olduğu söyleniyor, fakat ancak 700 bin işçi örgütlü. Bu işçiler de çeşitli sendika konfederasyonuna bölünmüş durumda.

Sendikalar da bu durumdan şikayetçidir. Bazı sendikalar aldığı aidatlarla ayakta durmuyor, mal varlıklarını satarak yaşamaya çalışıyor.

14 milyon çalışan emekçiden 1 milyon 700 bin işçi sendikalı. Yani işçilerin yüzde 13'ü sendikalı.

Daha çok kamu işçileri sendikalı. Özel sektör işçileri ise, özelleştirme ve 12'li "ara rejim" dönemlerindeki yasal-anayasal ve keyfi uygulamalarla sendikasılaştırılmıştır.

Bu durumda neleri ve nasıl yapmalıyız?

Gazetemizin gündeme taşıdığı ve arkasında durduğu: İşçi Sınıfının Sendikal Birliği davası başta olmak üzere, üretim yapılan her işyerinde kolektif çabalarla tutarlı İşçi-Kitle çabalarını yapmalıyız.

İşçilerin anladığı dilde kapitalist sömürüyü ve bundan kurtulmanın yol ve yöntemlerini bıkmadan usanmadan anlatmalıyız.

İşçi sınıfının kendisi için sınıf olma mücadelesinde bilimsel bilgi edinerek bilinçlenmesini yardımcı olmalıyız.

"İşçi Sınıfının Sendikal Birliği" şiarı sendika bürokrasisi ile işçi aristokrasisinin en büyük düşmanıdır.

Sendika, Kitle Örgütü ve Parti örgütlerinde sınıf bilinçli işçilerin söz ve karar sahibi olmasına çalışacağız.

"Tutarlı-somut-amaçlı bir demokrasi mücadelesi" ile "tutarlı-somut-amaçlı bir iktidar mücadelesini" atbaşı götürecektir Kurum ve Araçların üretilmesine omuz vereceğiz.

"Üzümün çöpü ve armudun sapı" itirazlarıyla devrimci hizayı bozan "aydın"ları, hizipçi, geçimsiz ve huysuz duruşlarıyla BİRLİK için dövüşmeyenleri açığa vuracağız.

Başka çaremiz kaldı mı?

İŞÇİ BİRLİĞİ

'Asgari Ücret' AKP'nin Sınıfsal Karakterini Daha da Açığa Vurdu

Geçen yıl 546.48 TL. olan asgari ücrete 2010'un ilk altı ayı için yüzde 5.2, ikinci altı ay için ise 4.3 TL. zam yapıldı.

16 yaşından büyüklere brüt 729, net 577 TL., 16 yaşından küçük işçilere brüt 621, net 499 TL. olarak belirlendi.

Çalışma Bakanlığı'nın asgari ücreti belirlemekle gerekli komisyonuna katılan sendikalar bu zammı yeterli bulmadı.

İşçi sınıfı ve emekçiler, Çalışma Bakanlığı'nın açıklamasına söz ve eylemleriyle şiddetle karşı çıkmıştır.

Türk-İş araştırmalarına göre "2009 Kasım ayı itibarıyla açlık sınırının 738 TL." olduğunu ifade ediyor. ATO'nun araştırmasına göre "5.5 milyon kişinin asgari ücretli" olarak çalıştığı belirtiliyor.

"İŞ-KUR'a bir yılda 2 milyon 371 bin kişi başvurdu, ancak bunlardan sadece 185 bin 780'i işe alındı. (25 Aralık 2009, Radikal, s. 4)

TC'de "Açlık sınırı: 760 TL. Yoksulluk sınırı: 2.500 TL. Asgari ücret: 577 TL." olarak yansıtıldı.

TC'de 20 milyona varan insan açlık sınırında yaşıyor. Dünyada 1.3 milyar insan açlık sınırının altında yaşam savaşı veriyor. Her yıl 15 milyon çocuk açlıktan ölüyor.

Asgari ücretin bu biçimde tespiti avantajlar ve yağmalar düzeninin ideolojik ve sınıfsal karakterini ortaya koymaya yetmiştir.

AKP'nin işçi sınıfı ve emekçi düşmanı politikalarının açığa vurulmasında "sol" örgütler, sendikalar da sınıfta kalmıştır.

İşçi sınıfının sendikal ve siyasal birliğinin gerçekleşmesiyle birlikte, işçi ve emekçi düşmanı sömürücü ve gerici politikaları uygulayan iktidarlar bu denli "rahat" edemeyeceklerdir.

Asgari ücretli işçiler "asgari yaşam" şartlarının çok altında nasıl üretim yapacaktır? Asgari ücretle çalışan işçiler kendilerini bir gün sonraki ücretli kölelik şartlarında nasıl yeniden üretebilecektir?

Bu türden sorular haklı olarak sorulmakta ve tartışılmaktadır.

İŞÇİ BİRLİĞİ'nin Sözü: Sistemi sorgulayan eylemler giderek yaygınlaştırılmalı ve merkezi kurumsal disiplinli güçlerin kolektif etkinlikleriyle koordine edilmelidir.

Kapitalizmin artı-değer sömürsünü, mantığını ve işleyiş kurallarını kitlelere anlatacak birimler özverili çalışmalarla sürece müdahale etmelidir.

Sermaye sınıfı kâr için işçi sınıfının eğitim, sağlık, barınma, beslenme, konut vb. sorunlarını asla düşünmeyen bir sınıftır.

Sağlı "sol"lu burjuva partilerinin kapitalist sisteme, üretim araçlarının özel mülkiyetine, paylaşım ve bölüşüm ilişkilerine dokunmayan sömürücü ve gerici politikalarını açığa vuran çalışmalar yoğunlaştırılmalıdır.

Bu haksız, eşitsiz, özgürlüksüz ve ahlâksız kapitalist sistem yıkılmadan işçilerin ve emekçilerin insanca yaşama şartlarına kavuşamayacağı, asgari ücretle kölelik şartlarından kurtulamayacağı bilince çıkarılmalıdır.

İŞÇİ BİRLİĞİ

Gerçek Nerede İzlenir? Nerede İzliyoruz?

Televizyon izler misiniz? Ya da bizler için ne ifade ediyor? İzlerken hangi gerekçeyi kullanıyoruz? Bilinmez ama mutlaka geçerli nedenimiz vardır. Yoksa televizyon gerçekten de aptal bir kutu mudur? Televizyon göze, kulağa, kalbe ve beyine yani tüm duyu organlarımıza birden hitap eden tek yanlı, hızlı bir iletişim aracıdır. Ulaştığı insan sayısı ve zehirlediği beyinler hiçte yabana atılacak türden değildir.

Peki, medya nedir? Televizyon, radyo, gazete, dergi, internet vb. araçların tümüne birden verilen bir isimdir. Özünde iletişim araçları olarak bilinir ama bu saydığımız araçlar içinde en yaygın ve etkili iletişim aracı şüphesiz televizyondur.

Televizyonu diğer iletişim araçlarından ayıran en etkili yönü öncelikle düşük, orta düzey gelire sahip olan her ailenin televizyona sahip olabilmesidir. Televizyon, günümüzde elde edilmesi çok kolay hale gelmiş bir araçtır. Önümüzdeki süreçlerde televizyona alternatif olarak internet de her yoksul emekçi ailelerin evine girecek olsa da bu günden bakıldığında bu durum televizyonun değerini düşürmeyeceğe benziyor.

Medyanın tarihine bakacak olursak bir alıntıyla kısaca değineceğim.

"Modern kitlesel iletişim araçlarının kullanımına ilk olarak gazete ve dergilerle başlanmıştır.

1920'li yıllarda radyonun icadıyla ve kullanılmaya başlanmasıyla birlikte yeni bir dönem başlamıştır. Artık tek bir noktadan diğer binlerce noktaya gönderilen her türlü mesaj, radyoyu dinleyen kitlelere en hızlı ve en doğru şekilde iletiliyordu. Kısa sürede önemi fark edilen radyo, özellik-

le II. Dünya Savaşı esnasında iktidarlar ya da iktidar avcıları tarafından çok önemli bir savaş propaganda aracı haline getirilmiştir.

1950'ler ve sonrasında yaygınlaşmasıyla beraber televizyonlar radyonun gücüne ortak olmaya başladılar ve gelişen teknoloji - ucuzlayan maliyetlerle beraber her eve girdiler. Öyle ki televizyonsuz bir evle karşılaşmak imkânsız gibi." (C.Wright Mills)

Türkiye'deki Medyanın İşlevi

Ülkemizde ki medya tekellerin elindedir. Haliyle objektif ve tarafsız değildir. Bu tekeller medyayı kendi çıkarları doğrultusunda kullanmaktadır. Medya tekelleri devletle çatışmalı bir birlik içerisinde dirler. Bu nedenler sadece haberlerin verilmiş biçimi değil, yayınlanan her program devletin topluma yönelik "eğitim" hedefinin bir parçası durumundadır. Türkiye'de toplumu başkalaştırma süreci Brezilya ve Amerikan pembe dizileri ile başladı. Çoğumuz kendi sorunlarımızı ve yaşama karşı sorumluklarımızı unutup gerçekleri saklayarak dizideki oyuncular için üzülüyor ve seviniyoruz. Televizyon karşısında bencilce ve insanları küçümseyerek yapılan yarışmalara destek olmaya bırakıyoruz. Ve durum o kadar acı ki yapacağımız gündelik işlerimizi, randevularımızı, planlarımızı, dizi saatlerine göre ayarlıyoruz.

Peki, Yaşam Televizyonlarda Sunulduğu Gibi mi?

TEKEL işçilerinin geleceğine sahip çıkmak için günlerdir soğukta, polis copuna, açlığa karşı direnişi ve ülke genelinde hakların gasp edildiği bir süreçten geçiyoruz. Peki medyanın işlevi nasıl ve hangi yönde işlemektedir.

Tayyip hiç utanmadan TV karşısına geçerek ve işçi kardeşlerime "kandıyorsunuz" der ve şöyle devam eder: "3 milyonu aşkın işsiz vebali var. İşçilerin, asgari ücretlilerin, memurların, emeklilerin, tüyü bitmemiş yetimin vebali var.

Bizim 4/C kapsamında çalışacak işçilere teklif ettiğimiz ücretle çalışacak bu ülkede milyonlarca işsiz var, milyonlarca asgari ücretli var. Burada oynanan oyunu iyi görmemiz gerekiyor."

Medya üzerinden durum bu kadar vahim ve acı. Önce fabrikaları satılan, sonra da işten çıkarılan tekel işçilerinin kazanılmış haklarına yapılan saldırı Tayyip'in sözleri ile Türkiye'de ne kadar işsiz insanın bırakıldığı ve nasıl bir yaşama mahkûm edildiğini göstermektedir. Tayyip medya üzerinden çocuk kandırır gibi halkı öyle kandırmaya ve uyutmaya çalışıyor. Ama Tayyip'e sormak lâzım: servetinin 11 yılda 355 kat nasıl arttığını, oğulları Ahmet ile Bilal Erdoğan'ın 2006 yılında İstanbul'da 1 milyon YTL ile nasıl villa aldıklarını ve küçük oğlu Bilal ve eşi Reyhan ile birlikte 261 bin dolara ABD'de nasıl ev sahibi olduklarını da medya üzerinden açıklasın.

Gerçekleri okuyabilmek için bir avuç tekelin yazılı ve görsel medyasına ihtiyacımız yok! Hele ki bizi başkalaştıran, yabancılaştıran, tekleştiren dizi ve programlarına, "umut" dağıtan yarışmalarına hiç ihtiyacımız yok.

Gerçek biziz. Gerçek, yaşamak için her gün emek gücünü satmak zorunda kalan işçilerin mücadelesi, yaşamı, kültürü ve her şeyidir.

Yalova'dan bir İŞÇİ BİRLİĞİ okuru

Türkiye'deki Yabancı İşçilerin Durumu

Aynı işyerinde çalıştığım iki Türkmenistanlı işçi arkadaşla ilgili yaptığım gözlemlerin genel de olsa Türkiye'deki yabancı işçilerin çalışma ve yaşama koşulları hakkında bir fikir verebileceğini düşünüyorum.

Bu işçi arkadaşlar son derece kötü koşullar altında, herhangi bir mesai saati sınırlaması olmadan, çok düşük ücretlere ve kaçak olarak çalıştırılıyorlar. Kendi ülkelerindeki işsizlik nedeniyle Türkiye'ye gelen bu arkadaşlar iş kazalarına, hastalıklara karşı hiçbir güvenceye sahip değiller, başlarını sokabilecekleri bir evleri yok ve işyerinde yatıp kalkıyorlar. Tek amaçları bir an önce para biriktirip bu cehennemden kurtulmak ve ülkelerine dönmek.

Kaçak çalıştıkları ve herhangi bir yerde otururken ya da seyahat ederken yapılacak bir kimlik kontrolü sonrasında sınır dışı edilme korkusu altında yaşadıkları için işyeri dışına fazla çıkamıyor, adeta hapis hayatı yaşıyorlar. Dayanamayıp bir çay içmeye, gezmeye dışarı çıktıklarında, yakalanma kaygısı onları rahat bırakmıyor. Bu yüzden sosyal hayatları da oldukça sınırlı. Çalışma saatlerinde ve öğle yemeğinde bir arada oldukları diğer işçiler dışında arkadaşları yok.

Bu arkadaşların güvenini kazanıp onlarla daha fazla samimi olunca, dışarıdan asla fark edilemeyecek bazı özelliklerini öğreniyorsunuz. Bu arkadaşlar içten içe sosyalizme sempati duyuyorlar ve sorduğunuzda bunu size fısıldayarak da olsa ifade ediyorlar. Sovyet idaresinin son yıllarına denk gelen çocukluk anıları mutlulukla dolu. Anne ve babalarının sosyalizm altında çok daha iyi bir

yaşam sürdüğünü söylüyorlar. Ayrıca sosyalizmden kalma bazı anlamlı alışkanlıkları da sürdürüyor bu arkadaşlar. Örneğin bizde kadınların meydanlarda polis terörüne tabi tutulması şeklinde yaşanan 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nde, annelerine, nişanlılarına, kız kardeşlerine ve abalarına bir hediye, hiç olmazsa bir çiçek almak istiyorlar. Bunu yapamadıkları zaman kendilerini rahatsız hissediyorlar. Aynı şekilde, anneleri, nişanlıları, kız kardeşleri ve abaları da 8 Mart'ta tebrik edilmeyi bekliyorlar. Bunlar bizim için ne kadar yabancı düşüncelerse onlar için o kadar doğal şeyler.

Yine de, sosyalizme yönelik bu sempatilerini biraz daha geliştirmek, örneğin birlikte okumak ve tartışmak istediğinizde bundan çekiniyorlar. En büyük korkuları sosyalizm davası nedeniyle ülkelerine gönderilmek. Çünkü, "Türkmenistan'da" diyorlar, "komünistlere yönelik öyle bir baskı var ki, sadece komünistleri öldürmekle kalmıyorlar, onların ailelerine de eziyet ediyorlar." Türkmenistan, Özbekistan'la birlikte, eski Sovyet Türkistan'ı ülkeleri içinde Komünist Parti'nin illegal olduğu iki ülkeden biriymiş.

Bunları öğrendikten sonra Türkiye burjuvazisinin "Türki Cumhuriyetlere" yönelik sevgisi de daha bir netlik kazanıyor zihnimde. Türkmenistan'ın türedi burjuvazisi bir taraftan kitlelerin sosyalizm özlemine bastırmak, diğer taraftan işgücünün ucuz olmasını sağlamanın en iyi yolunun komünistleri vahşice ezmekten geçtiğini biliyor. Bu ucuz işgücü sayesinde özellikle inşaat sektöründeki Türk işadamları büyük kârlar elde ederken,

"Türki Cumhuriyetlerdeki kardeşlerine" övgüler yollamayı, "Türk birliğini" yüceltmeyi ihmal etmiyorlar. Ama anlaşılabilir bu "Türk birliği" sadece kendi sınıf çıkarlarını gerçekleştirmeyi ifade ediyor; Türkiye'deki işçilerle eski Sovyet Türkistan'ı denilen ülkelerden gelen işçiler arasında bir dayanışmayı hatta ciddî bir iletişimi kesinlikle dışlıyor. Bu baylar kendi çıkarları söz konusu olduğunda, Türkiye'de yaşayan Türkmen, Azeri, Özbek vs. işçilerin korkunç yaşam koşulları karşısında tamamen sessiz kalıyorlar.

Türkiye'deki patronlar da (bizim patron gibi) bu ülkelerden gelen işçiler en ufak bir talepte bulunmaya kalktıklarında onlara burada "sığıntı" olarak bulduklarını hatırlatarak aşağılamaktan, onları ima yoluyla tehdit etmekten hiç çekinmiyorlar. O yüzden sermayenin "Türkçülüğü" nün hangi sınıfların kardeşliği olduğu konusunda bu arkadaşların kafasında hiçbir yanılsama bulunmuyor. Buna karşılık biz Türk, Kürt ve diğer haklardan Türkiyeliler işçiler, kendi haklarımız için olduğu kadar, Türkiye'de kaçak olarak çalışan bu ülkelerden gelen arkadaşlarla ve en az onlar kadar kötü koşullarda yaşayan ve çalışan Ermenistan, Bulgaristan, Romanya vb. eski sosyalist ülkelerden gelen diğer işçilerin haklarını sonuna kadar savunmak için çaba sarfetmeli, onlarla bağlar kurmanın pratik yollarını aramalı ve sermaye sahiplerinin aramızdaki ulusal farklılıkları kullanarak bizi bölmesine ve yönetmesine izin vermemeliyiz. Büyük ustamızın da söylediği gibi "kapitalistleri iktidarda tutan sır, işçiler arasındaki bölünmedir."

İŞÇİ BİRLİĞİ okuru bir işçi

İşçi Birliği Okurlarından Mektuplar

İstanbul Üniversite Hastanesinde (Taşeron) Temizlik İşçisi Olmak...

Şu günlerde TEKEL işçilerinin sorunları gündemde iken İstanbul üniversitesi bünyesinde çalışan işçilerin de çok ciddi sorunları var. Gerçi Türkiye'de işçi olup da sorunu olmayan yoktur. Çünkü günümüzde işçi olmak köle olmak gibi oldu neredeyse. TEKEL işçilerinin haklı olan davalarına hükümet ne yazık ki tepkisiz kalıyor. Ölüp gitseler, umurlarında bile değil. Çünkü hükümet ezilenlerin yanında değil, güçlünün yanındadır. Çalışan işçiyi istediği zaman bir bahane ile işten çıkarır. Özellikle taşeron firmada çalışan işçilerin hiçbir hakkı yoktur. İstanbul üniversitesinde temizlik hizmeti veren taşeron şirket geçtiğimiz ay ihaleyi kaybetti. Şirketin hizmet süresi bitince bütün personelin işten çıkışları verildi. Dolayısı ile yeni şirket tekrar giriş yaptı. Yani yeni işe başlamış olduk. Daha önce var olan haklarımız ortadan kalkmış oldu. Yeni şirket giriş yaparken ben şu kişilerle (sendikalı) çalışmak istemiyorum deyip o kişilerin girişi yapılmadı. Ayrıca temizlik işçilerinin şefleri olan yöneticilerin yeni şirket ve İstanbul üniversitesi tarafından maaşları ve statüleri düşürüldü. Üniversite mezunu olan yöneticilerin statüleri düşürülerek, birer temizlik işçisi olarak, daha az maaş karşılığında çalışmayı kabul etmek zorunda bırakıldılar. Üstelik yeni şirket durmadan işçiyi ihtiyaç olmadığını, kendilerine başka işler bakmaları gerektiğini söyleyerek yıldırma politikası uyguluyor.

Bu ülkede taşeron firmada çalışmak gerçekten kölelik gibidir. Taşeron firma, işçiyi ülke sınırları içerisinde istediği yerde çalıştırmakta özgürdür. Yani, bu gün İstanbul'da çalışan bir işçiyi yarın Ankara da çalışmak zorundasın deme hakkına sahiptir. İşveren ne yazık ki, uydurma mazeretlerle istediği zaman tutanak tutarak işçiyi işten atma hakkına sahiptir. Patronun bir sürü hakkı vardır. Ama işçinin hiçbir hakkı yoktur. Çünkü bu ülkede işçi olmak ücretli köleliktir.

Temizlik işçisi olmak daha da zordur bu ülkede. Çünkü insanlar tarafından çok hor görülüyorlar. Bütün gün, pisliğin içinde canla başla çalışıp dururlar ama hiçbir hakka sahip değildiler. Kar tatili olur, devlet memuru evine erken gider ama onların gitmesi yasaktır. Erken giderse tutanak tutulur. Bayram gelir, herkes izne çıkar ama taşeron işçi işinin başındadır ve hiç bir ek mesai almadan. Yıllık izinleri gelir, onlar sadece 9 gün tatil yapabilirler. Onlar işyerlerine yarım saat bile geç gelemezler. Hırsızlık olur anında onlar suçlanır. Çünkü onlar temizlik personeli ya, her türlü pisliğin içindeler ya, kesin onlar yapmıştır gözıyla bakılır. Bu kadar dert, sorunun içinde çalışırlar ama aldıkları maaş asgari ücrettir. Açlık sınırının altında olan maaşlarını zamanında alabilseler, ona da şükredecekler. Çalıştığımız taşeron firma; şirketin durumu kötüleşti, maaşları zamanında ödeyemedi vb. bahanelerle maaşları yatırmıyor. Ne İstanbul üniversitesi ne de başka bir devlet kurumu maaşların ödenmesi için her hangi bir şey yapmıyor. Özellikle eski şirket, eski maaşla-

rını iki aydır ödeyemeden çekip gitti. Maaşlar bu gün, yarın yatacak denip duruldu. Ama maaşlar bir türlü yatmıyor. İşçiler ne yapacaklarını şaşırılmış durumda. Eylem yapsalar, artık eski şirket yok. Yeni şirket de "muhatabınız ben değilim, eğer iş bırakma eylemi yaparsanız anında sizi işten atarım" tehdidi savuruyor. İşçiler aç sefil bir şekilde çalışmaya çalışıyorlar. Çünkü artık kimse çalışma isteği kalmadı. Herkes bir yerlerden borç para bulma çabasında.

İşçi olmak; ezilmek, sömürülmek, bizlerin kaderi midir? Bu düzen bunu mu gerektiriyor? Adaletsiz bir dünyada yaşıyoruz ne yazık ki. İnsan, yaşama şevkini bile kaybediyor. Zaten robot gibi çalışıp duruyoruz. Üsttekiler ne derse tamam diyoruz. Onlar kızmasın, sinirlenmesin, yoksa bizi işimizden atarlar. Zaten dışarıda bir sürü işsiz gezip duruyor. Üniversiteli işsizlerin kol gezdiği bir ülkede yaşıyoruz. Gidişat kötü ne yazık ki; bilmem düzeler mi bu durum? Ama umarım eşit, adil bir dünya da yaşama olanağı buluruz. Çünkü artık biraz nefes almamız gerek. O ortam boğuyor bizi. Her geçen gün biraz daha zorlaşıyor nefes almak. Umutsuz, yaşama şevki olmayan, bir toplum oluşturulmaya çalışılıyor. Gün geçtikçe eziliyoruz, sömürülüyoruz, yok oluyoruz.

Bu gidişata dur demenin zamanı geldi. Herkes kendi payına düşeni yapmalı.

Seda Öz

Yarım Kalmış Bir Hayat

Bu gerçek bir yaşam öyküsü...

Yarım kalmış, sekteye uğramış veya keşke yaşanmasaydı denilen bir yaşam öyküsü...

Öykümüz 2007 Türkiye'sinde Van'da geçiyor. Hikâyemizin kahramanları -biri çocuk yaşta olan iki kadın ve çevresindeki erkek egemen hatta daha da geri bir kültürün -feodal kültürün- açık temsilcileri erkekler...

Tecavüze uğrayan bir kadın sizce suçlu mudur?

Ya da tecavüzcü babanın 13 yaşındaki kızı sizce suçlu mudur?

EVET... Çünkü "kadın kuyruk sallamazsa erkek yaklaşmaz" diyor bizim kültürümüz... ve erkeğin suçunun bedelini kadınlar ve hatta çocuklar öder diyor törelerimiz...

Töre nedir peki? Nasıl kirle-nir namus denen şey ve nasıl temizlenir?

Cevabını Van'da yaşananlar veriyor bizlere:

Evli, üç aylık hamile bir kadın evli komşusunun tecavüzüne uğruyor.

Mağdur olan kadın, suçlu ilan ediliyor. Çünkü namusu kirlenmiştir(!) Baba evine gönderiliyor.

Mağdur olarak ise, tecavüze uğrayan kadının kocası ilan ediliyor çünkü kirlenen eşi

Baba evine gönderilmiş, kendisi yalnız kalmıştır...

Kirlenen eş-kadın-baba evinde ahıra hapsedilirken, mağdur eşin mağduriyetini gidermek için şahane(!) bir yöntem bulunmuştur.

Olayda ikinci suçlu olan tecavüzcü olay çözecektir. Namusa el uzatıldığı için olayın kan davasına dönüşmesini engellemek için bedel ödemek gerekmektedir. Bedel bulunmuştur; bedel, tecavüzcü adamın 13 yaşındaki kızı mağdur kişiye eş olarak verilecektir. Böylece hem eşin mağduriyeti giderilecek hemde kan dökülmeyecektir.

Peki, 13 yaşındaki bir çocuğun babasının işlediği suçun bedelini ödemesi doğru değildir diyenler... YANILIYORSUNUZ. Adına TÖRE dedikleri bir şey bunu buyuruyor. Töre önünde boynumuz kıldan incedir nasıl olsa...

Sakine Bahtiyar

"Kibar Burjuvalar, Barbar Burjuvalar"

Marx Okuyan Bir İşçinin Notları (2)

Marx'ın "Ücretli Emek ve Sermaye" adlı eserinde şöyle bir ifade var:

"Ama sermaye yalnızca emekle yaşamaz. O, hem kibar, hem de barbar bir efendi olarak, kölelerinin cesetlerini, bu bunalımlar sırasında canvermiş işçi kurbanlarının tümünü kendisiyle birlikte mezara sürükler." (s. 122)

Buradaki "hem kibar, hem de barbar bir efendi" sözü üzerinde düşündüm. Marx burada ne demek istemiş olabilirdi?

Bir süre düşündükten sonra buradaki tanıma bire bir uyan bir örnek geldi aklıma: Büyük bir spor kulübünde yöneticilik yapmış, inşaat ve hizmet sektörlerinde faaliyet yürüten şirketlere sahip bir patron.

Bu zat-ı muhteremin inşaatlara tuğla tedarik eden bir firması var. Verimli toprakları satın almış, buradan elde ettikleri malzemeyi tuğlaya dönüştürüyorlar. Bu firmada 12-13-14 yaşlarındaki çocuklar hammallık yapıyor. Çocuklar, tanesi bir kiloyu geçen tuğlaların bazen yedi bazen on tanesini başlarının üzerine üst üste koyarak taşıyorlar. Sigorta, tatil gibi haklardan tamamen yoksun olan bu çocukların aldıkları gündelik on lirayı geçmiyor.

Bu, işin barbarca olan kısmı. Bir de aynı adamın "kibar" yönü var ve bu yönüyle çok övünüyor.

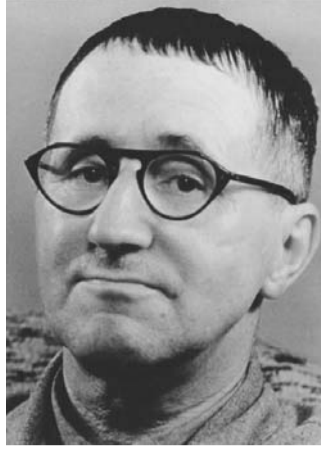
İnşaatlara tuğla tedarik eden firmanın sahibi, aynı zamanda lüks restoranlar da işletiyor. Kibar burjuvamız, bu lüks restoranlarda çalışan garsonların temizliğine çok önem veriyor. "Temizlik uygarlığın ölçütüdür", böyle diyor. Garsonları diksiyon kurslarına gönderiyor, yabancı konuklara daha iyi hizmet verebilmeleri için onları hızlandırılmış dil kurslarına gönderiyor. Kısacası garsonlara kibarlık öğretmek için hiçbir masraftan kaçınmıyor.

İşte size bir burjuvanın barbarlığı ve kibarlığı. Burjuvalara "kişileşmiş sermaye" diyen Marx bunu kastetmiş olmalı. Sermaye barbarca sömürüyü emrediyorsa bir barbar, sahte de olsa kibarlığı emrediyorsa kibar biridir o.

İŞÇİ BİRLİĞİ okuru bir işçi

ÖĞRENMEYE ÖVGÜ

En kolaydan başla öğrenmeye
Zamanı şimdi? vakit geçti deme!
Öğren ABC'yi.
Yeterli değil bu, ama öğren onu!
Başla öğrenmeye, sabırla!
Sen her şeyi bilmelisin.
Yönetimi sen almalısın.

Sen sefalettteki adam, Öğren!
Sen hapisteki adam, Öğren!
Sen mutfaktaki kadın, Öğren!
Sen atmış yaşındaki, Öğren!
Yönetimi sen ele almalısın.
Siz evsizler barksızlar-Okula gidin!
Siz soğuktan titreyenler bilimle donanın!
Siz açlar al kitabı eline silahtır O.
Yönetimi sen ele almalısın.

Utanma sor, yoldaş!
Bırakma başkalarının sana anlatmasını, git kendin öğren!
Eğer kendin öğrenmediysen bir şeyi onu bilmiyorsun demektir.

Hesapları kontrol et, Onu sen ödeyeceksin.
Parmağını hesaptaki bütün kalemlerin üstüne koy,
Ve sor, nereden çıktı bu?
Yönetimi sen ele almalısın.

Bertolt Brecht

(Çeviren: Anna Çelikel-Murat Çelikel)

8 MART;

- * Şiddete maruz kalan bir kadının,
- * Ayrımcılığa uğrayan bir kadın öğrencinin,
- * İş yerinde ayrımcılık gören, eşit işe eşit ücret almayan bir kadın işçinin,
- * Töre denilerek öldürülen bir kız çocuğunun,
- * Cinsellik objesi haline getirilmiş kadın cinsinin,
- * Hayatın her alanında tacize uğrayan anamızın, bacımızın, kızımızın,
- * Kapitalist düzenin ikinci sınıf saydığı tüm KADINLARIMIZIN Sisteme karşı isyanıdır.

8 Mart bu isyanı büyütme ve kadın-erkek eşitliğinden kadın-erkek özgürlüğüne çevirecek bir mücadeleye girişmenin adıdır.

8 MART DÜNYA EMEKÇİ KADINLAR GÜNÜ KUTLU OLSUN.

Eczacıların 'kepenk kapatma' eylemi şerefine; Piyasacı sağlık politikalarının geleceği üzerine Kakaralar-kikiriler

Aslında bu yazı daha farklı olmalıydı. 'neo-liberal politikalar'dan bahsetmeliydim girişte. Ardından 'ayrıcılık meslek grupları'nın ayrıcalıklarını yitirmesinin öyküsünü anlatmalıydım biraz. Sonra sağlık sisteminin içler acısı halini, Temel Demirer'den ve Türk Tabipler Birliği'nin internet sitesinden aşırđım istatistiklerle göstermeliydim. Son olarak eczacıların hemen hemen firesiz yaptığı kepenk kapatma eylemini biraz övüp, ardından da büyük puntolarla "AMA" yazdıktan sonra bu tepkinin altının doldurulmaması yani politikleştirilmemesi durumunda yalnızca ekonomik tepki olarak kalacağını ve bu hareketliliğin her hangi bir sonucunun elde edilemeyeceğini anlatmam gerekiyordu. Fakat kalem öyle yürümedi.

Tanıdık Gelecek (!) Bir Takım Öneriler: Diplomayı kapalı eczacı, o diplomayı fotokopi ile çoğaltıp, istediği kadar eczane açabilsin...tabii, her şeyi de kapitalistten beklemeyelim. Bir düzine eczane açıp bunları zincir yapana, 2 tane 'dayalı-döşeli' eczane de devlet açsın.

Artık ilaç fiyatları kafaya göre belirlenebilmeli ve bölgeden bölgeye, şehirden şehre ve sıkı durum dükkandan dükkana bile değişebilsin. Değil mi? İşte özgürlük budur; bir malı istediğin fiyattan satabilme özgürlüğü! Daha ne isteyebiliriz ki bir toplumsal modelden?

'Çok önceden piyasalaşmış' hizmetlerle eşleştiren durum komikleşiyor iyice.

İlaç Matik: Bankamatiklerin hemen yanlarına 'ilaç-matik'ler kurmak... Böylece nöbetçi eczane neye son! Paranı at, ilacını seç.

Eczane lafı da c'sinin telaffuzunun kılığı bir yana oldukça keyifsiz bir isim. Her şeyden önce 'fresh' değil.

Öneri: "schifa Markt" olabilir meselâ. Mekanın büyüklüğü ve içerisindeki ürün çeşitliliği miktarına göre "hiper", "süper", "mega"

lafları da eklenebilir. O da olmasa EçSane falan da olabilir belki de.. Neyse.

Fabrikadan Halka: İlaç tekelileri binalarının önüne 'fabrikadan halka' tezgâhları açabilsin. Tıbbi mümessiller (...) buralarda çığırkanlık yapsın.

Ardından 'hangi ilacı alırsan bi milyon'cular türesin işlek cadelerinde. Çin malı ucuz ilaçlar alıcısını bulsun.

Bakkalarda tane ilaç dönemi başlasın. Hatta daha iyisi hani şu açık deterjan var ya onun gibi olsun. Aspirin olur mesela. Çuvalların içinde daha önceden ufalanmış, kilo işi satılsın. Örnek: "bana 200 gram aspirin" "abi 50 kuruşluk verdimon alabilir miyim?"

Sonra...

Reklamları da olmalı ilaçların. Meselâ son model bir kadın(!) dışarı çıkık ve kalın dudaklarının arasından seslenebilsin: 'Apranax'...

Sonra şaklabanın biri isminin önüne 'araştırmacı gazeteci' yapıştırır ve "parol mucizesi isimli bi kitap yazar. Bu kitap en çok satanlar bölümünde raflanıp böylelikle hakikaten de çok satması sağlanır. Tabii ilacın da...

Best Of Tansiyon: "best of" ilaçlar çıkabilir meselâ. Yani bir kutunun içinde bir tane aspirin, bir doz aferin, bir tablet novalgin... hatta çoklu hastalıklara paket oluşturulur; kalp, şeker, tansiyon sorunları için paket 1, baş ağrsı, stres için paket 2 ...

İkinci El İlaç: "o kadar da olmaz" demeyin. Meselâ internet ilanları falan; sahibinden az kullanılmış aşılarda... Ne hayal gücü, ne de hayal!

Unutmayalım ki sağlıkta şaka olmaz..

Serdar Sarıca

İŞÇİ BİRLİĞİ

E-posta: iscibirligigazetesi@gmail.com

İŞÇİ-KİTLE GAZETESİ

YIL : 1 SAYI : 3 MART 2010

Süresi: Şimdilik 2 Ayda Bir Yayınlanır Fiyatı: 1 TL

Sahibi: *Sırrı Öztürk*

Yazı İşleri Müdürü: *Özkan Aydınlı*

Yönetim Yeri ve İletişim: Akbıyık Değirmeni Sok. No:33/A 34122

Sultanahmet -Eminönü -İstanbul

Telefon: (0212) 638 81 82 Fax: (0212) 638 81 72

Posta Çeki No: 98213 • Banka Hesap No: İş Bankası Cağaloğlu Şubesi (1095) 325 835

Abone: Yurtiçi yıllık: 6 Sayı 10 TL • Yurtdışı: Üç katı

Yayın ilkelerimizle bağdaşmayan ilanlar kabul edilmez.

Yayın kurulu yazarları ve ilkelerimiz dışında yazı kabul edilmez.

Yazılı metinler kaynak gösterilerek kullanılabilir.

Teknik Büro: Sorun Teknik Büro

Baskı: Kenan Ofset

Davutpaşa Cad. Güven San. Sit. C Blok No: 258 Topkapı-İst. Tel: (0212) 613 31 20

Yayın Türü: Yerel Süreli • ISSN: 1309-2669